

בבית משפט המחוזי מרכז

ת"א 61703-02-18
לפני כבוד השופט א' סטולר

התובע:

גור פינקלשטיין, ת"ז 027860972
ע"י ב"כ עו"ד נחמן גולדברג
מרח' צייטלין 1, תל-אביב 6495601
טל': 03-6964818 ; פקס : 03-6914231
דוא"ל : nagold@zahav.net.il

- נ ג ד -

הנתבעת:

מדינת ישראל (משטרת ישראל, פרקליטות מחוז ת"א
(פלילי), שירות בתי הסוהר)
ע"י ב"כ עו"ד מפרקליטות מחוז מרכז- אזורי
מדרך מנחם בגין 154 (בית קרדן), תל-אביב 6492107
טל': 073-3736262 ; פקס : 02-6468017

כתב הגנה מטעם המדינה

הנתבעת (להלן גם: "המדינה" ו/או "המשטרה" ו/או "הפרקליטות") תהא מיוצגת על ידי פרקליטות מחוז מרכז (אזורי), שמענה להמצאת כתבי בי-דין הוא כמפורט בכותרת כתב הגנה זה.

ענייננו בתביעה כנגד המדינה לפיה המדינה בכובעה כמאשימה הלכה כ"עיוורת" אחר עד תביעה (רמזי בכר), מבלי לבדוק ומבלי לחקור, והגישה כתב אישום כנגד התובע והמעורבים הנוספים בפרשות מושא כתב האישום אשר הוגש כנגד התובע אך על בסיס עדותו של רמזי בכר בתיק.

ברם, טענות התובע אינן משקפות המציאות ואינן עולות בקנה אחד עם טיב הראיות והטיעון כפי שהוצג לפני בית המשפט הפלילי.

כפי שיפורט בכתב ההגנה דנא להלן, החלטת הנתבעת להעמיד לדין את התובע הינה החלטה שלטונית ולמאשימה נתון שיקול דעת רחב מאוד בהערכה המקצועית של דיות הראיות.

השאלה המשפטית שעומדת לפתח בית המשפט הנכבד הינה האם חרזה המדינה ממתחם הסבירות בעת קבלת ההחלטה על הגשת כתב אישום נגד התובע. שהרי, חזקה היא שבית המשפט הנכבד לא נדרש להחליף את שיקול דעת הרשות המבצעת בשיקול דעת שלו, וכי אינו בודק ככלל את תבונתה או יעילותה של ההחלטה השלטונית.

התובע מבקש, הלכה למעשה, מבית המשפט הנכבד לקבוע כי סופה של הפרשה מעיד על ראשיתה. הוא מבקש כי בית המשפט הנכבד יתעלם מעובדות ומהשתלשלות הפרשה, יתעלם מהראיות, העדויות ומהמועדים השונים בהם נחשפו, מקביעות בתי המשפט בערכאות השונות, ויראה לנגד עיניו את הזיכוי (מחמת הספק) בלבד, ועל בסיסו יקבע את רשלנותה המוכחשת של הנתבעת.

Commented [AW1]: ניתן לעדן את הפגיעה במהימנות עו"ד גור פינקלשטיין (להלן: העד) על ידי השמטת מילים אלה, והותרת יתר המשפט. זאת בשום לב לכך שלא נראה כי יש בהשמטת מילים אלה כדי להחליש את חוזק ההגנה. עם זאת, הדבר לא הכרחי.

נזכיר, כי על פי פסיקת בית המשפט העליון, זיכוי מחמת הספק משמעותו כי בית המשפט מצא ראיות כבדות משקל הקושרות ומסבכות את הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו, אך חרף אלו, נותר בלבו ספק באשמת הנאשם(!).

התובע הורשע בבית המשפט המחוזי בדעת רוב בפרשת דניאל כהן (אשר תפורט בהמשך), ודעת הרוב מצאה, לאחר שמיעת הראיות וטענות התובע בדבר מחדלי החקירה הנטענים, כי יש להרשיע התובע.

מחומר החקירה שנאסף והיה בפני המדינה נוצרה תמונה כוללת, באשר לפוטנציאל הראייתי אשר היה טמון בחומר החקירה ואשר היה בו כדי לבסס קיומו של סיכוי סביר להרשעת התובע, ולראיה – התובע אכן הורשע בדעת רוב באישומים 4-6 בערכאה הדיונית בבית המשפט המחוזי.

יוטעם בהקשר זה, כי בית המשפט העליון זיכה את התובע בדעת רוב אך מחמת הספק. במצב דברים זה, דומה כי לא יכולה להישמע כל טענה מצד התובע כי לא היה כל מקום להגשת כתב אישום כנגדו מלכתחילה. יתרה מכך, הפוך והפוך את פסק דינו של בית המשפט העליון הנכבד, ולא תמצא בהכרעת הדין כל ביקורת על התנהלות המשטרה או הפרקליטות, והנה כיום מבקש התובע להטיל אחריות בנוזיקין על הנתבעת.

זיכוי מחמת הספק אינו מהווה ראיה לכך שלא היה מקום להגיש כתב אישום מלכתחילה, ואין בו כל קביעה פוזיטיבית שהתובע לא ביצע את המעשים המיוחסים לו כולם או מקצתם.

ההפך הוא הנכון. דעת הרוב בבית המשפט העליון עמדה על כך כי החשדות כנגד התובע הינם כבדים, וכי הספק אשר נותר בליבם הינו עמוס חשדות (ר' דבריי כבוד השופט רובינשטיין בעמ' 91 לפסק דינו של בית המשפט העליון הנכבד).

כבוד השופט מזוז, בדעת מיעוט, מצא כי קביעת דעת הרוב בבית המשפט המחוזי מבוססת היטב בראיות ובעלות משקל משכנע לאחר שהתרשם מחומר הראיות, וסבר כי אין כל מקום להתערב בהרשעת התובע בפרשת דניאל כהן בנוסף להרשעתו בפרשת ייעוץ זוגי (אשר תפורט בהמשך).

גם כבוד השופט י' עמית אשר נמנה על דעת הרוב ומצא כי יש לזכות את התובע מחמת הספק עמד במסגרת פסק דינו על שאלת הסבירות ומצא כי מסקנה מרשיעה היא אפשרית, הגיונית וסבירה, כדלהלן:

"ולבסוף, אחזור ואדגיש כי המסקנה המרשיעה אליה הגיע חברי היא אפשרית, הגיונית וסבירה, והיא מתיישבת עם חומר הראיות. אך עדין אין בכך כדי לשלול קיומה של אפשרות סבירה אחרת..." (ההדגשות אינן במקור – הח"מ).

(ר' סעיף 89 לפסק דינו של כבוד השופט יצחק עמית בעמ' 74 לפסק הדין בע"פ 7253/149 ו-7314/14 בעניינו של התובע).

דברים אלו כמו גם הרשעת התובע מדברים בעד עצמם ומלמדים שהגשת כתב האישום כנגד התובע הייתה ראויה, סבירה ומתחייבת לאור הרף הראייתי הנדרש להגשת כתב אישום על ידי המדינה (ר' לעניין זה גם בג"ץ 2534/97 ח"כ יהב ואח' נ' פרקליטות המדינה, פ"ד נא (3)).

בית המשפט העליון הנכבד קבע במסגרת ע"א 3580/06 ו-ע"א 3726/06 חגי יוסף ז"ל ואח' נ' מדינת ישראל (מיום 21/03/11, פורסם באתר הרשות השופטת) כי לא התוצאה וקיום נזק צריכים להשפיע על שאלת קביעת האחריות, וכי אין לראות את הדברים ב"חכמה בדיעבד".

בעניינו, לא זו בלבד שדין התביעה להידחות מחמת היעדר אחריות המדינה אלא גם מחמת היעדר יכולת התובע להוכיח את רכיב הנזק (הנטען והמוכחש כשלעצמו) מקום בו הנזק הנטען בכתב התביעה נובע מכך

Commented [AW2]: ראו בהקשר זה ההערה הבאה – הערה 3 להלן (פסקה זו חוזרת בסי' 467).

Commented [AW3]: מפנה את תשומת ליבך לכך שטענת הגנה זו עלולה לפגוע במהימנות העד, אך מאחר שמדובר בטענת הגנה מרכזית, לא נכון בעיני להשמיטה. באופן דומה, גם הפסקה הבאה, המדגישה את חומרת העבירות בהן הורשע העד, כמו גם את חומרת נסיבות ביצוען, עלולה לפגוע במהימנותו. אומנם ניתן לעדן מעט את הפסקה, אך משחומרת העבירות שיוחסו לעד נשקלה ערב חתימת הסכם עד המדינה, אני לא חושבת שהדבר הכרחי. עוד יצוין כי חומרת מעשיו של העד מודגשת לאורך כל כתב ההגנה (ראו, למשל, סעיף 15 וכן סעיף 11). הדברים נכונים גם לגבי הטענות שחוזרות בכתב ההגנה, לפיהן: העד זוכה מחמת הספק בלבד, כאשר החשדות שהופנו נגדו היו כבדים (ראו, למשל, הדברים המודגשים בהערה הקודמת – הערה 2 לעיל); העד הורשע בבית המשפט המחוזי (ראו, למשל, סי' 457); עוצמת הראיות נגד העד הייתה גבוהה, כפי שמשתקף בהחלטות בית המשפט בהליכי המעצר (ראו, למשל, סי' 607).

שלחובת התובע עומדת הרשעה חלוטה פה אחד בפרשת ייעוץ זוגי (אישומים 13-15) בגינה ריצה מאסר 66 חודשי מאסר ובגינה אף נשלל רישיון עורך הדין שלו.

לא למותר לציין, כי טענת התובע לפיה לא היה מבצע את העבירות בגין הורשע בפרשת ייעוץ זוגי אלמלא ההתרשלות הנטענת והמוכחשת של הנתבעת דינן להידחות על אתר.

התובע לא רק שהורשע **כדין** בביצוע עבירות חמורות באורח מופלג שעניין קשירת קשר לרצח ובניסיון לשידול לרצח עדי תביעה (כולל של רמזי בכר), שידול לחבלה חמורה (בדניאל כהן), שיבוש מהלכי משפט, עבירות נשק והטרדת עדים אלא גם לנוכח הקביעה הפוזיטיבית והחלוטה של בית המשפט הפלילי אודות נחישות התובע לבצע עבירות אלו ודחיית הטענה בדבר הדחת סוכן.

בית המשפט הנכבד מופנה בהקשר זה לאמור בסעיף 294 להכרעת הדין של כבוד השופטת שרה דותן בעמוד 120 להכרעת הדין, כדלהלן:

”...לבסוף, מן הראיות שהוצגו לפני בית המשפט הנאשם אינו מצטייר כמי שמובל, משודל או נגרר לביצוע העבירות כאמור, אלא כמזמין עבירה: הנאשם עומד מפורשות על האופן שבו ירצח עד התביעה – באמצעות מנת יתר של סם; מתעניין במועד הביצוע כמי שהזמן דוחק בו והוא מצפה כבר להשלמת המעשה; מבקש לוודא שלא יוותרו ראיות שיצביעו על כך שנרצח, כאחרון העבריינים וכמובן משלם למי שהוא מקווה שיבצע את הרצח, באמצעות אביו. זאת ועוד, הנאשם עצמו מודה כי בעניין רציחתו של עד המדינה פנה לרובינוב ל-ג.א. ולנוספים שאת שמם לא ציין ולמעשה שינה את מטרת הפגיעה רק עם התבהרות תמונת הראיות נגדו. יש בכך כדי ללמד על נחישותו לקטול את מי שסבר כי עלולים להעיד נגדו ולפיכך, לולא ג.א., יתכן שהיה מוצא אסיר אחר שבעזרתו היה משיג את מבוקשו. הנה כי כן מצאתי שיש לדחות את טענת ההדחה מיניה וביה”

א. כללי

1. א. כל הטענות המשפטיות בכתב הגנה זה הן משלימות זו את זו או חלופיות זו לזו, הכל לפי הדבק הדברים והקשרם.
- ב. כל הטענות העובדתיות בכתב הגנה זה נטענות במצטבר ובאופן משלים, הכל לפי הדבק הדברים והקשרם.
- ג. טענות עובדתיות חלופיות נטענות אך במקום בו אין העובדות כהוותן ידועות לנתבעת.
- ד. מוכחשת כל טענה ועובדה בכתב התביעה למעט מה שהנתבעת תודה בו להלן במפורש.
- ה. הנתבעת אינה נוטלת על עצמה את עול הראיה ו/או נטל ההוכחה מקום שעול זה ו/או נטל זה אינו מוטל עליה מפורשות על פי הדין.
- ו. אין בטענה כלשהי מטענות המדינה בכתב הגנה זה משום ויתור על טענה ו/או פגיעה בטענה כזו.
- ז. שום דבר מן האמור בכתב הגנה זה, אין לראות בו משום אישור ו/או אישרור ו/או נטילת חבות ישירה ו/או שילוחית ו/או הצדקה למעשים ו/או מחדלים (אם נעשו שלא כדין) ו/או משום הודאה בביצוע המעשים והמחדלים הנטענים ו/או הנזקים הנטענים.
- ח. הנתבעת שומרת על זכותה לתקן ו/או להוסיף לכתב הגנתה, היה שיתבררו עובדות נוספות הרלוונטיות לכתב הגנתה.
- ט. מוכחשים תוכנם וקבילותם של המסמכים שצורפו לכתב התביעה. הנתבעת טוענת כבר עתה כי מסמכים אלה אינם מהווים ראיה לתוכנם, וכי על התובע להוכיח תוכנם. התובע יידרש להשמעת עדות ו/או מסמכים קבילים. בנוסף, הנתבעת מודיעה כבר עתה כי היא מתנגדת להגשת כל

המסמכים שצורפו לכתב התביעה שלא באמצעות עורכייהם, אם וככל שהתובע יבקש להסתמך עליהם, וכן שומרת על זכותה לחקור עורכי המסמך בחקירה נגדית.

ב. תמצית השתלשלות ההליכים

2. בטרם תפרט המדינה את תמצית ההליכים שקדמו להגשת התביעה, מבקשת המדינה להדגיש, כי תמצית זו נערכה לנוחות ולמיקוד הסכסוך בלבד. אין בתמצית זו כדי לגרוע באופן כלשהו מהטענות המפורטות בכתב ההגנה ומהמסכת העובדתית שבכוונת הנתבעת להוכיח בהתאם למהלך האירועים וחומר החקירה הרלוונטי לתביעה, מסכת שמטבע הדברים, מוכחת בעת ניהול ההוכחות והגשת התצהירים, ומשכך, ככל שטענה עובדתית או משפטית כלשהי לא נטענה בתמצית זו, אין בכך משום ויתור עליה.

3. בתאריך 19.5.11 הוגש נגד גור פינקלשטיין (להלן גם: "התובע"), ניזאר בכר (להלן גם: "ניזאר") ויוסף בכר (להלן גם: "יוסף"), כתב אישום בתפ"ח 34337-05-11. בתאריך 12.9.11 אוחד כתב אישום זה עם כתב האישום בתפ"ח 49121-07-11 אשר הוגש נגד התובע ואביו יצחק פינקלשטיין (להלן גם: "יצחק") ביום 28.7.11.

כתב האישום המאוחד כלל חמישה עשר אישומים, שמתוכם שלושה עשר יוחסו לתובע.

4. לשם נוחיות בית המשפט הנכבד יוצגו להלן בקצרה הנפשות הפועלות:

התובע, שהיה עו"ד והבעלים של משרד בתל-אביב (להלן: "המשרד"), הועסק כיום שיפוץ מבנה בשדרות ירושלים ביפו, המשמש כיום מרכז לימוד כת הסיינטולוגיה (להלן: "מבנה הסיינטולוגיה"). התובע קיבל עמלה על כל עסקה הקשורה בשיפוץ. בין התובע לרמזי בכר (להלן גם: "רמזי") והנאשמים 2 ו-3 (ניזאר ויוסף) התקיימו קשרים עסקיים, קשרי חברות ועבודה.

בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, העסיק התובע את רמזי ויוסף (נאשם 3) כעובדים במבנה הסיינטולוגיה. בשלב מסוים פוטר רמזי מעבודתו במבנה הסיינטולוגיה והתובע המשיך להעסיקו כשומר במשרד.

ניזאר (נאשם 2) הינו אביהם של יוסף ורמזי. עבדאללה בכר (להלן גם: "עבדי") ומוחמד יוסף בכר (להלן גם: "בינקי") הינם אחייניו של ניזאר. א.א. (להלן גם: "א.א." ו/או "עד המדינה") הינו מכר של עבדי ובינקי, שהכירו בינו לבין יוסף ורמזי. רמזי, עבדי, בינקי ו-א.א. יקראו להלן: "הקושרים".

5. באותו יום, 19.5.11, הוגשו שני כתבי אישום נוספים בפרשה; האחד נגד עד המדינה, המכונה א.א. (תפ"ח 34341-05-11). השני, בתפ"ח 34398-05-11 נגד עבדאללה (עבדי) בכר, רמזי (רן) בכר ו-מוחמד יוסף (בינקי) בכר.

בהמשך, הוגשו 3 כתבי אישום נוספים נגד 5 מעורבים אחרים בפרשה.

סך הכל הוגשו בפרשה 7 כתבי אישום (שניים מהם אוחדו) נגד 13 נאשמים. מרבית התיקים הסתיימו בהסדרי טיעון.

כתבי האישום כללו אישומים רבים בעבירות חמורות – ניסיונות רצח, הצתות, היזק בחומר נפץ, סחר בנשק ועוד, איש איש על פי חלקו. לימים תוקנות חלק מכתבי האישום.

Commented [AW4]: אני מניחה שמדובר בטענה כללית שנכתבת בכל כתב הגנה. עם זאת, ארצה לציין באופן כללי כי סביר שבמסגרת ניהול ההליך תיתקף מהימנות חוות הדעת שצורפו לכתב התביעה (מקריאת חוות הדעת עולה כי הן מגמתיות לטובת העד באופן מובהק). בתיק שלנו אנו מסתמכים על מסמכים שסיפק העד, ולכן תקיפת מהימנות המסמכים שציירף העד לכתב התביעה במסגרת ניהול ההליך הני"ל, עלולה להשליך גם על עניינו ועל מהימנות המסמכים שסיפק במסגרתו.

6. כתב האישום המתוקן והמאוחד ייחס לתובע מעורבות בחמש פרשיות שונות, כדלהלן:

א. **פרשת הפגיעה בשוטה חובל** (להלן גם: "חובל") המפורטת באישומים 1-2. במסגרת פרשה זו יוחסה לתובע מעורבות בשני אירועים שכללו פגיעה בשוטה חובל, מנהל אגף רישוי ופיקוח על הבניה בעיריית תל-אביב יפו.

אירוע אחד עסק בתקיפה של חובל באמצעות מכות וחפץ כהה, תוך שהפוגעים מתחזים לשוטרים. אירוע שני, כלל הטמנת מטען נפץ ברכבו של שוטה חובל, שהתפוצץ כאשר חובל ישב בתוך רכבו. על פי עובדות כתב האישום, הרקע לפגיעות בחובל היה צו הפסקת עבודה שהוציא שוטה חובל למבנה הסיינטולוגיה, שעל שיפוצו היה אמון התובע.

הראיות אשר היו בידי הנתבעת לימדו כי התובע הוא זה שהזמין את הפגיעות בשוטה חובל, בתגובה להוצאת צו הפסקת עבודה למבנה הסיינטולוגיה.

ב. **פרשת הפגיעה בדניאל כהן** (להלן גם: "דניאל") הכוללת את האישומים 3-6 לכתב האישום. במסגרת פרשה זו, יוחסו לתובע ארבעה אישומים המפרטים פגיעות וניסיונות פגיעה בדניאל כהן, בן זוגה של גרושת התובע. האירועים המתוארים באישומים אלה, כוללים ניסיונות לפגוע בדניאל כהן באמצעות סכין וחומצה, מעקבים רבים אחריו והטמנת מטען חבלה מתחת לרכבו, שהופעל כאשר דניאל כהן עמד בסמוך לרכב וביתו הפעוטה בת השלוש ישבה בתוך הרכב.

עניינו של האישום השלישי, בתקיפת דניאל כהן, בן הזוג של גרושתו של התובע בערב ראש השנה, ספטמבר 2010. עובדות אישום זה היו רלבנטיות גם לאישומים 4-6, שכן בעקבות תקיפה זו חש דניאל כהן מאוים ואף התקין מצלמות אבטחה, אשר סייעו בפענוח זהות המבצעים באישומים 4-6.

אישומים 4-6 נסבו על אירועים שהתרחשו בחודשים אוקטובר – נובמבר 2010. על פי הראיות אשר עמדו ביסוד כתב האישום הזמין התובע מהקושרים פגיעה בדניאל כהן, בעקבות סכסוך משמורת בנו. הקושרים הגיעו פעמים רבות **לחיפה**, סמוך לביתו של דניאל כהן, במטרה לפגוע בו בדרכים שונות, בין היתר באמצעות התזת חומצה ודקירה בסכין – אולם כל מאמציהם עלו בתוהו. לבסוף הטמינו ב-21.11.10 מטען חבלה רב עוצמה מתחת לרכבו של דניאל כהן. המטען הופעל בעת שבתו בת ה-שלוש ישבה ברכב מאחור ודניאל כהן עמד לידו. דניאל כהן נפצע קשה ובתו נפצעה קל.

ג. **קשירת קשר לרצוח את ע.ש.** המפורט באישום 7. התובע הואשם שקשר קשר עם אחר לרצוח את ע.ש. – גרושת התובע ובת זוגו של דניאל כהן.

ד. **הצתות מבנה הסיינטולוגיה** – אירועים המפורטים באישומים 8-9 לכתב האישום. התובע הואשם שקשר קשר עם אחרים להצית את מבנה הסיינטולוגיה. כתב האישום מפרט שני אירועי הצתה חמורים, שכללו תכנון מפורט ושימוש באמצעים מתוחכמים. בפברואר 2011, ניסו הקושרים להצית ולפוצץ את מבנה הסיינטולוגיה. בפעם הראשונה באמצעות משאית תופת ובפעם השנייה על ידי העברת דלק וגז שפוזרו במבנה הענק על ידי אחמד עבד אל רחמן. ניסיונות אלו, חרף פוטנציאל הנוק הרב שנשקף מהם והתכנון המוקפד – לא נשאו פרי, למזלם הרב של העוברים והשבים באזור. התובע מסר בחקירותיו במשטרה כי היה לו המניע לבצע פגיעות אלו, שכן נהנה הן מכספי הנאמנות והן מהעמלות שקיבל מקבלן השיפוצים – נאסף סלטי (להלן: "סלטי"), המסתכמות בכ-4 מיליון ₪.

Commented [AW5]: יצוין שלפי כתב התביעה, האירוע אירע בחיפה (ס' 122).

ה. **אישומים עשירי ואחד עשר** – לא יוחסו לתובע, אלא רק לניזאר וליוסף, מי שהיו שותפיו לכתב האישום. להשלמת התמונה יצוין, כי באישומים אלו הקושרים ביקשו לפגוע ביריב עסקי של ניזאר – אליא זקאק (להלן: "זקאק"), תחילה באמצעות רימון ובהמשך באמצעות מטען חבלה שהטמינו תחת רכבו של זקאק. בתאריך 16.3.11 נפגע אחד מבניו מהתפוצצות המטען.

ו. **אישום שניים עשר** – גם אישום זה לא יוחסו לתובע, אלא רק ליוסף ועניינו ניסיון יוסף ואחרים לרכוש במרץ 2011 רימונים עבור בינקי מאבו שוקרי ואבו ג'מאל. פרשות הפגיעה בשוטח חובל, דניאל כהן, ע.ש. והסיינטולוגיה יוחסו לתובע בתפ"ח 34337-05-11 ונקראו במסגרת ההליך הפלילי "**פרשת זר סיגליות**".

ז. **פרשת השיבוש** שפורטה באישומים 13-15 לכתב האישום כונתה במסגרת ההליך הפלילי "**פרשת ייעוץ זוגי**". במסגרת פרשה זו, יוחסו לתובע עבירות שבוצעו בעודו עצור בגין האירועים המפורטים בפרשות "**זר סיגליות**" המתוארות לעיל ובין היתר:

- (1) הזמנת רצח של עד מרכזי בתיק והזמנת פגיעה נוספת בדניאל כהן.
 - (2) קשירת קשר לרכוש כלי נשק, להטמינם בחצר ביתם של מעורבים אחרים בתיק, כשמטרתו של התובע היא למסור את מיקום הנשק למשטרה, וכך לזכות להקלה בעונש ובתנאי השחרור.
 - (3) קשירת קשר להדיח עדי תביעה נוספים ולהטרידם במטרה לפגוע ולהכשיל את ההליך המשפטי.
- בעת מעצרו, ביקש התובע לשבש משפטו בדרכים שונות: תחילה ביקש מעברייני להטריד ולהדיח את עד התביעה סלטי (אישום 15), בהמשך ביקש לרכוש מעברייני אחר כלי נשק ולהטמינם בחצר ביתו של ניזאר, כדי להשיג הקלות במשפטו (אישום 14). לבסוף ניסה התובע לשדל לרצוח עד תביעה מרכזי במשפטו – רמזי, באופן שיצטייר כאילו רמזי לקח מנת יתר של סמים. הרצח סוכל הודות להפעלת שני סוכנים: עברייני בין כותלי הכלא ושוטר, שהתחזה לרוצח השכיר, מחוץ לכלא. שותפו של התובע לעבירות היה אביו. בנוסף ניסה לשדל עברייני אחר לרצוח את עד המדינה באמצעות רעל מסוג ציאניד (אך חזר בו מהזמנה זו, עת נוכח לדעת כי עד התביעה העיקרי נגדו רמזי ולא עד המדינה) וכן ניסה לשדל לפגוע שוב בדניאל כהן.

אישומים 13-15 ב"**פרשת ייעוץ זוגי**" כללו הזמנת רצח עד התביעה רמזי, הזמנת פגיעה בדניאל כהן, עבירות נשק ועבירות נוספות – הכל במטרה לפגוע ולשבש את משפטו של התובע בפרשת "**זר סיגליות**".

7. כתב האישום המתוקן והמאוחד, ייחס לתובע עבירות של **נסיון לרצח**, עבירה לפי סעיפים 305 ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן גם: "**חוק העונשין**"); **קשירת קשר לפשע (שתיים עשרה עבירות, לרבות קשירת קשר לרצח באישומים 7 ו-13)**, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; **חבלה בכוונה מחמירה (בארבעה אישומים שונים לרבות "ריבוי עבירות" באישומים 4 ו-6)**, עבירה לפי סעיפים 329(א)(1), 329(א)(2), 329(א)(3), 329(א)(5) ו-29 לחוק העונשין; **נסיון לשידול לרצח (ריבוי עבירות באישום 13)**, עבירה לפי סעיפים 33(1), 300 ו-29 לחוק העונשין; **נסיון לחבלה בכוונה מחמירה (שתי עבירות)**, עבירה לפי סעיפים 329(א)(6), 25 ו-29 לחוק העונשין; **תקיפה בנסיבות מחמירות**, עבירה לפי סעיפים 379, 382 ו-29 לחוק העונשין, **שיבוש מהלכי משפט (שתי עבירות)**, עבירה לפי סעיפים 244 ו-29 לחוק העונשין;

הדחה בעדות בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 246(ב), 249 ו-29 לחוק העונשין; **ניסיון להטרדת עד בנסיבות מחמירות**, עבירה לפי סעיפים 249, 249א(5), 25 ו-29 לחוק העונשין; **היזק בחומר נפיץ (ארבע עבירות)**, עבירה לפי סעיפים 452, 454 ו-29 לחוק העונשין; **חבלה במזיד ברכב (ריבוי עבירות באישומים 1 ו-6)**, עבירה לפי סעיפים 413 ו-29 לחוק העונשין; **הצתה (שתי עבירות)**, עבירה לפי סעיפים 448 ו-29 רישא לחוק העונשין; **התפרצות**, עבירה לפי סעיפים 407(ב) ו-29 לחוק העונשין; **עבירות בנשק (עסקה אחרת)**, עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין.

8. לאחר ניהול הוכחות, בית המשפט המחוזי בהכרעת הדין מיום 19.6.2014 הרשיע את התובע ברוב דעות בשלושה מארבעת האישומים בפרשת הפגיעה בדניאל כהן (אישומים 4-6)¹, וכן הרשיע את התובע פה אחד בשלושת האישומים בפרשת ייעוץ זוגי (אישומים 13-15)².

התובע זוכה מחמת הספק משבעה אישומים, שעניינם פרשת הפגיעה בשוטה חובל, פרשת קשירת הקשר לפגוע ב-ע.ש. ופרשת הפגיעה במבנה הסינטולוגייה.

התובע הורשע בעבירות:

חבלה בכוונה מחמירה (ריבוי עבירות, בשלושה אישומים שונים), קשירת קשר לפשע (שש עבירות רבות קשירת קשר לרצח), ניסיון לשידול לרצח, ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה, ניסיון לשידול לחבלה בכוונה מחמירה, שיבוש מהלכי משפט (שתי עבירות), עבירות בנשק (עסקה אחרת), ניסיון להטרדת עד והדחה בעדות.

התובע זוכה מעבירות:

חבלה בכוונה מחמירה, תקיפה בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לפשע (חמש עבירות), הצתה (שתי עבירות), היזק בחומר נפיץ (שתי עבירות), חבלה במזיד ברכב (שתי עבירות) והתפרצות. באישום השישי המייחס למשיב פגיעה בדניאל כהן, זוכה התובע מעבירה של ניסיון רצח והורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בגין אותם האירועים.

9. ביום 14.9.2014 בית המשפט המחוזי גזר על התובע את העונשים הבאים:

- א. 8 שנות מאסר מיום מעצרו.
- ב. 18 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה מהעבירות בהן הורשע, או עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. פיצוי לדניאל כהן בסכום של 100,000 ₪.

10. ביום 28.10.2014 הוגשה הודעת ערעור מטעם המדינה לבית המשפט העליון (ע"פ 7314/14), וביום 29.10.14 הוגשה הודעת ערעור מטעם התובע לבית המשפט העליון (ע"פ 7253/14).

ערעור המדינה כוון כנגד זיכוי של התובע מאישומים 1, 2 ו-7 המתארים את פרשת הפגיעה בשוטה חובל וקשירת קשר של התובע לפגוע בגרושתו ע.ש. וכנגד העונש שנגזר על התובע בגין העבירות בהן הורשע. ערעורו של התובע הופנה כנגד הרשעתו באישומים 4-6 ולחילופין כנגד חומרת העונש שנגזר עליו.

¹ המדינה הודיעה בסיכומיה כי אינה מבקשת להרשיע את התובע באישום השלישי. באישום השישי הורשע התובע על ידי בית המשפט המחוזי בעבירת חבלה בכוונה מחמירה, חלף עבירת ניסיון לרצח בה הואשם.

² באישום השלושה עשר זוכה התובע על ידי בית המשפט המחוזי מעבירת ניסיון לשידול לרצח עד המדינה. באישום החמישה עשר הורשע התובע בעבירות ניסיון להטרדת עד והדחה, שלא בנסיבות מחמירות, כפי שיוחס לו בכתב האישום.

11. ביום 16.11.2015 ניתן פסק דין בע"פ 7314/14 ו-ע"פ 7253/14 במסגרתו נקבע ברוב דעות כי יש לזכות את התובע מחמת הספק מאישומים 4-6, זיכוי מאישומים 1-2 ו-7 מחמת הספק יישאר על כנו, וכן הוחלט פה אחד כי יש להחמיר את עונש המאסר בפועל שהושת על התובע בגין אישומים 13-15 באורח שעונש המאסר יעמוד על 66 חודשים חלף 24 חודשים שנגזרו על ידי בית המשפט המחוזי.

עוד יצוין בהקשר זה, כי בהחלטת בית המשפט העליון הנכבד מיום 7.12.2015 נקבע כי סכום הפיצוי למתלונן דניאל כהן יעמוד על סך 50,000 ₪ חלף הסכום של 100,000 ₪ שנפסק בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

12. להשלמת התמונה יצוין, כי כתב האישום המתוקן והמאוחד כנגד התובע כלל שלושה נאשמים נוספים. עניינו של נאשם 2, ניזאר בכר, הסתיים במחיקת כתב האישום בהסכמה, לאור קשיים ראייתיים אשר התגלו במהלך ניהול התיק.

13. עניינו של הנאשם 3, יוסף בן ניזאר בכר, הסתיים בהסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום ונגזר על הנאשם 3 עונש מאסר בפועל של ארבע שנות מאסר, כאשר כתב האישום המתוקן בעניינו, כלל הרשעה בהצתות מבנה הסיינטולוגיה מהן זוכה התובע, פגיעה בשוטה חובל באמצעות שוקר ועבירות נשק, המתוארות באישומים 11-12 לכתב האישום, אשר לא יוחסו לתובע.

14. עוד יצוין לשם השלמת התמונה, כי ביום 17/11/13 ו- 26/11/14 הורשעו רמזי, עבדי ובינקי על פי הודאתם בכתב האישום המתוקן במסגרת תפ"ח 34398-05-11 המייחס לכל אחד מהם חמישה אישומים (מתוכם 3 אישומים הרלבנטיים לתביעה בפנינו), וזאת על פי הסדר טיעון שחתמו המאשימה והקושרים ביום 26.11.13.

העתק הסדר הטיעון מצ"ב ומסומן **כנספח "1"** לכתב ההגנה דנא.

15. בהכרעת הדין כבוד בית המשפט קבע, כי כל האישומים נסבו על פעולות אלימות ועבירות נלוות שביצעו הקושרים, מרביתן ביוזמת גור פיקלשטיין שמימן את ביצוע העבירות שזם. עניינם של האישומים נסב על פרשת הפגיעה בשוטה חובל, פרשת הפגיעה בדניאל כהן, פרשת הצתת מבנה הסיינטולוגיה, פרשת הפגיעה באליא זקאק ופרשת רכישת הרימונים.

העתק הכרעת הדין והכרעת הדין המשלימה מצ"ב ומסומנים **כנספחים "2" ו-"3" בהתאמה** לכתב ההגנה דנא.

הליכי המעצר

16. התובע היה עצור החל מיום 13.4.2011 ועד ליום 14.9.2014. יוטעם, כי ביום 19.5.11 יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים לפי סעיף 21(א) לחוק הסדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו – 1996.

יצוין, כי בהתאם להוראות חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו 1996 הוארך מעצר הימים של התובע מעבר ל-30 ימים לאחר קבלת אישור המשנה לפרקליט המדינה (עניינים פליליים) אשר לו הואצלה הסמכות המוקנית ליועץ המשפטי לממשלה.

17. ביום 19.11.19 ניתנה החלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים, לאחר שמיעת טיעוני הצדדים הן בתמצית טיעונים בכתב והן בעל פה בדיון אשר התקיים ביום 12.7.11 ביחס לפרשות שוטה חובל ודניאל כהן בלבד.

Commented [AW6]: ללא קשר לכתב ההגנה, אבקש להסב את תשומת ליבן לחוסר דיוק/העלמות פרטים שניכרים בכתב התביעה מטעם העד (דבר שיכול לפגום במהימנותו): תחת הכותרת "הליכי מעצר" (ס' 29), כתב העד כי היה עצור במתקן מעצר השרון מיום 18.3.14 עד יום 2.10.16, ורק בהערה ציין כי ב-14.9.14 היה במאסר לאחר שדינו נגזר (בעוד שמן הראוי היה להבחין בין תקופת המעצר למאסר). באופן דומה, באשר לפסקה 17 להלן, העד לא ציין בכתב התביעה כי הסכים לבקשת המעצר עד תום ההליכים בפרשת זר הסגליות (הטענה כי הסכים לתשתית ראייתית לכאורה מופיעה גם בהמשך כתב ההגנה בסי' 60, לרבות הסי' ק). כמו כן, בנוגע לפסקה 18 להלן, העד לא הזכיר בכתב התביעה את ההחלטה לעצרו בפרשת הייעוץ הזוגי, אם כי בפרשה זו הורשע, ולכן היא פחות רלוונטית לכתב התביעה (הנושא הופיע גם כן בסי' 60 להלן). מובן כי העלמות פרטים מכתב התביעה יש בה כדי לפגוע במהימנותו של העד, אך יש לזכור כי הצגה מגמתית של הדברים אופיינית בכל הליך אזרחי.

כבוד השופט ציון קאפח קבע במסגרת ההחלטה, בין היתר, כי **קיימת תשתית ראייתית לכאורית נגד התובע ומסוכנותו עולה וזועקת מכל תג ותג בכתב האישום**. כבוד השופט קאפח הורה בהחלטה זו על מעצרו של התובע עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

יצוין, כי עובר למתן ההחלטה המנומקת בדבר מעצר התובע עד תום ההליכים ב"פרשת זר סיגליות" מסרו באי כוחו של התובע בהליך הפלילי כי **הם מסכימים לבקשת המעצר עד תום ההליכים בעניינו של התובע ב"פרשת זר סיגליות"**

מצ"ב כנספח "4" העתק ההחלטה מיום 19.7.11 במ"ת 34210-05-11 המורה על מעצר התובע עד תום ההליכים המשפטיים נגדו ב"פרשת זר סיגליות", **וכנספח "5"** העתק פרוטוקול הדיון מיום 19.7.11 והחלטת כבוד השופט קאפח אשר דוחה את בקשת הסנגורים שלא ליתן החלטה מנומקת בעניין הבקשה למעצר עד תום ההליכים.

18. עוד יצוין, כי ביום 16.7.2011 נעצר התובע גם בגין **פרשת ייעוץ זוגי**. ביום 17.7.11 הובא התובע בפני שופט במסגרת תיק מ"י 26623-07-11 אשר הורו על מעצר ימים בהחלטות שונות עד ליום 28.7.11 המועד בו נעצר התובע עד תום ההליכים בגין **פרשת ייעוץ זוגי**. ההחלטה בעניין ניתנה על ידי כבוד השופט דניאל קרת-מאיר ביום 28.7.11 במסגרת תיק מ"י 49100-07-11.

כל החלטות המעצר בעניינו של התובע בפרשת ייעוץ זוגי היו בהסכמת באי כוחו לרבות הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה ולקיומה של עילת מעצר.

19. התובע שוחרר ממאסר ביום 02.10.16, והלכה למעשה, ריצה מאסר בפועל בגין הרשעתו באישומים 13-15 מיום מעצרו ביום 13.4.11.

ג. טענות הנתבעת בתמצית

20. בידי משטרת ישראל נאספו ראיות שהעלו חשד מבוסס כי התובע ביצע את העבירות אשר יוחס לו בכתב האישום אשר הוגש כנגדו.

21. בהתאם לכך, נדרשו רשויות התביעה לבחינת התיק, ביקשו מהמשטרה להשלים מספר פעולות חקירה נוספות, בחנו את החומר שהיה בפניהם באותו שלב, ומצאו כי אכן, על בסיס הראיות הללו, יש חובה כאמור ברישא כתב ההגנה להגיש כתב אישום כנגד התובע והמעורבים הנוספים בפרשות, והבאת עניינם להכרעת כבוד בית המשפט.

22. לאחר שקלול מכלול הנסיבות – הן במישור הראייתי והן במישור הענייני לציבור – הגיעה המאשימה למסקנה, כי **חובתה המקצועית והחוקית** היא להביא את הדברים להכרעתו של בית המשפט המוסמך, כאמור בסעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב – 1982 (להלן: **חוק סדר הדין הפלילי**) הקובע:

"ראה תובע שהועבר אליו חומר החקירה שהראיות מספיקות לאישום אדם

פלוגי, יעמידו לדין, זולת אם היה סבור שאין במשפט עניין לציבור".

בידי המדינה היו ראיות מספיקות להעמיד לדין את התובע כמו גם את הנאשמים האחרים בפרשה.

הראיות שהיו בידי המדינה **עמדו למבחן שיפוטי**, בית המשפט המחוזי קבע **במהלך ההליך כי היה יסוד לאשמה**, ובהכרעת הדין בבית המשפט המחוזי הורשע התובע ברוב דעות בפרשת דניאל כהן (אישומים 4-6) וכן הורשע פה אחד בפרשת ייעוץ זוגי. התובע זוכה מיתר האישומים **מחמת הספק** בלבד.

הנתבעת לא התרשלה כלפי התובע, ובטענות התובע בכתב התביעה אין כדי להצביע על רשלנות כלשהי מצד הנתבעת.

23. החלטת המאשימה האם להעמיד לדין חשוד היא החלטה שלטונית ולמאשימה נתון שיקול דעת רחב מאוד בהערכה המקצועית של דיות הראיות.

לטענת הנתבעת, די היה בראיות הקיימות אשר היו בתיק החקירה לצורך הגשת כתב אישום נגד התובע והיא פעלה במסגרת החוק, הדין והפסיקה, באורח סביר, מקובל, מיומן ומקצועי והפעילה שיקול דעתה באורח סביר ופעלה כפי שרשות סבירה אמורה היתה לפעול בנסיבות המקרה.

לענין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק בענין 2534/97 ח"כ יהב ואח' נ' פרקליטות המדינה, פ"ד נא (3) :

"כתב אישום אמור להיות מוגש באותם המקרים בהם שוכנע התובע כי קיים סיכוי סביר להרשעה...את המסקנה כי קיים סיכוי סביר להרשעה, בידי התובע לקבל על פי בחינה כפולה של חומר הראיות הגולמי והערכת סיכויי ההרשעה על פיו. כפי שציין הנשיא ברק בבש"פ 8087/95 זאדה נגד מדינת ישראל פ"ד נ(2) 133: ראייה לכאורה היא מטבעה ראייה גולמית. היא טרם עברה את כור ההיתוך של ההליך הפלילי. אין כל אפשרות להכריע על פיה את אשמתו או חפותו של נאשם ... "ראייה לכאורה" היא איפוא ראייה אשר טמון בה פוטנציאל ראיתי, אשר יוצר מהכוח אל הפועל בעתיד, בסיום ההליך השיפוטי. והדברים שנאמרו בהמשך לגבי שיקולו של השופט בדונו בבקשה למעצר עד תום ההליכים, יפים בהתאמה גם לגבי תובע:

"בית המשפט בוחן את השאלה אם מתוך מכלול חומר החקירה, ניתן יהיה לשלוף בסוף ההליך השיפוטי תשתית עובדתית מרשיעה... מכל אלה יוצר לעצמו בית המשפט תמונה כוללת באשר לפוטנציאל הראיתי הטמון בחומר החקירה כלומר, אם קיים סיכוי סביר שמחומר חקירה זה תצמחנה בסוף המשפט ראיות אשר תבססנה את אשמת הנאשם".

24. עמדת המדינה היא, כי יש לבחון את פעולותיה ואת ההחלטות שקיבלה על פי הנתונים שהיו בידיה בזמן אמת, לאור חומר הראיות הגולמי שהונח לפניו בעת הרלוונטית.

25. עמדת המדינה היא, כי הפעלת ביקורת שיפוטית על ידי הערכאה האזרחית, **בדעבד**, על שיקול דעתה המקצועי של המאשימה **בשקילת דיות הראיות** בעת הגשת כתב האישום אינה מתיישבת עם הלכה אשר נקבעה בבית המשפט העליון. גבולות הביקורת השיפוטית האזרחית על התנהלות הרשויות צריכה להתמצות בבחינה האם נשקל שיקול פסול או בלתי ענייני בהעמדה לדין או האם נעלם מעיני הרשויות שיקול רלוונטי והאם מצויה ההחלטה שהתקבלה במתחם הסבירות.

26. לאחר שקילת מכלול השיקולים, מצאו רשויות התביעה כי בהתחשב בראיות שנאספו ולאור מהות המעשים וחומרת העבירות, עומדים הם בסף הראייתי הנדרש במשפט פלילי לצורך הגשת כתב אישום, ומשכך לא יכולה להיות מחלוקת כי חובה היה על רשויות התביעה להגיש את כתב האישום.

מעצרו של התובע נבחן על ידי בתי המשפט, כאשר סוגיית מעצרו נדונה בבית המשפט, שסברו שיש לעוצרו עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו. בתי המשפט, בזמן אמת, לא ראו לנכון לבקר את עצם הגשת כתב האישום, **ההפך הוא הנכון**. החלטות אלה הנחו את המדינה בפעולתה ועמדו לנגד עיניה בזמן אמת.

יוטעם, כי הדבר אף בא לידי ביטוי בהכרעת הדין המרשיעה אשר ניתנה על ידי בית המשפט המחוזי, וכן בהחלטות בית המשפט, במועדים שונים, אשר מצאו אף הן ראיות לכאורה והאריכו בהתאם את מעצרו של התובע.

27. הנתבעת טוענת כי התובע מבקש, למעשה, מכבוד בית המשפט לקבוע כי סופן של חלק מן הפרשות שעמדו בבסיס כתב האישום, **זיכוי מחמת הספק בערכאות הערעור בדעת רוב**, מעיד על ראשיתה, ולא כך הדבר.

28. כמו-כן, מבקש התובע, הלכה למעשה, כי בית המשפט הנכבד יתעלם מהשתלשלות הפרשה ומהכרסום שחל בראיות התביעה רק במהלך שמעית העדויות ואשר לא ניתן היה לצפותן קודם לכן, כרסום אשר הביא לכך שהמדינה ביקשה לזכות את התובע **מחלק** מן האישומים אשר יוחסו לו בכתב האישום. התובע מבקש להסתמך על כך שזוכה בסופו של יום על ידי שופטי הרוב, **מחמת הספק**, על מנת לטעון כי הנתבעת התרשלה בתפקידה ופעלה שלא בסבירות כאשר קיבלה את ההחלטה בדבר הגשת כתב האישום – טענה זו דינה להידחות.

בית המשפט הנכבד מופנה בעניין זה לדבריה של כבוד השופטת חיות בפסק הדין העקרוני המהווה הלכה מחייבת, אשר ניתן בע"א 3580/06 ע.מ. **חגי יוסף ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם באתר בתי המשפט, ניתן ביום 21/03/11), ואשר יפים לעניינו:

"ככל שבסבירות התנהלותם של גורמי החקירה עסקינן, יש לבחון את הדברים תוך מתן הדעת על כך שבמקרים רבים דומה מלאכתם של גורמים אלה להילוכו של אדם המגשש את דרכו באפילה והמחפש אחר נקודות אחיזה ראיות שיאירו את תמונת המצב ואפשרו להביא את האשמים לדין. לא כל טעות הנעשית במהלך חקירה ובזמן אמת מהווה על כן הפרה של חובת הזהירות והתרשלות צד גורמי החקירה. אכן חוכמה "קטנה" בהקשר זה היא "החוכמה שלאחר מעשה", אותה מציג מי שהתמונה הניצבת בפניו כבר מוארת, בהעלותו כנגד גורמי החקירה טרזניה על כך שלא הבחינו או לא ייחסו חשיבות לרסיס מידע כזה או אחר. לטעמי, בחינת הסבירות של התנהלות גורמי החקירה בהקשר זה ראוי לה כי תיבחן בהתחשב במכלול הנתונים שנגלו או שיכולים היו להתגלות בזמן אמת".

29. כפי שיוצג להלן, המכלול הראייתי שעמד לנגד עיני המאשימה ערב הגשת כתב האישום חייב, לדעת הגורמים המקצועיים המוסמכים, הגשת כתב אישום. לאחר שנשקלו מכלול הנסיבות הוחלט, כי המאשימה תחטא לתפקידה אם תגנוז את התיק במקרה זה וכי **חובתה להביאו** להכרעה בפני המותב הפלילי.

על מנת שלא להעמיס על בית המשפט הנכבד לא מצורפים כבר בשלב זה כל המסמכים נשוא ההליך הפלילי, ואלו יוגשו במרוצת שמיעת הראיות ולחילופין כתיק מוצגים עובר לכן, ככל שיוורה על כך בית המשפט הנכבד.

ג.1. לשם המחשה בלבד, תפורט להלן תמצית התשתית הראייתית אשר עמדה בפני המאשימה ערב הגשת כתב

האישום:

30. בקליפת האגוז, המדובר בפרשה יוצאת דופן בהיקפה, במורכבותה ובחומרתה, במרכזה עמד על פי הראיות שהיו בידי המאשימה עו"ד גור פינקלשטיין - הוא התובע בעניינו (להלן גם: "גור").

האירועים במסגרת פרשת "זר סיגליות" נמשכו כשנה, במסגרתם ביצעו הקושרים עבירות פליליות, מהחמורות בספר החוקים כפי שפורט לעיל, ועל פי הראיות שהיו בידי המאשימה ערב הגשת כתב האישום חלקן נעשו בשליחות התובע וחלקן באופן עצמאי.

31. כעולה מהבקשה למעצר עד תום ההליכים הראיות לכאורה אשר היו למאשימה ערב הגשת כתב האישום הן, בין היתר, עדות עד המדינה; עדות רמזי (שהיה שותף למרבית העבירות שיוחסו לתובע ובוצעו על ידי הקושרים); עדות עבדי (שהיה שותף למרבית העבירות שיוחסו לתובע ובוצעו על ידי הקושרים); הצבעות שביצעו עד המדינה, רמזי ועבדי על מקומות הנוגעים לפרטים הרלוונטיים לכתב האישום; אמרו שמסרו עד המדינה, רמזי ועבדי במהלך העימותים שבוצעו ביניהם ובינם לבין הנאשמים 1-3 בכתב האישום אשר הוגש כנגד התובע; אמרו שמסרו התובע ונאשמים 2 ו-3 במהלך עימותים עם יתר המעורבים; הודאה שמסר רמזי בפני מדובר; הודעה שמסר בינקי בפני מדובר; אמרו שמסרו עד המדינה ורמזי במהלך תרגיל הפגשה ביניהם בבית המעצר; אמרו שמסרו עד המדינה ובינקי במהלך תרגיל הפגשה ביניהם בבית המעצר; הודאות שמסרו הנאשמים 1-3 בכתב האישום אשר הוגש כנגד התובע אשר מסבכות אותם וקושרות אותם לחלק מהעבירות; מחקרי תקשורת; האזנות סתר; חוות דעת מעבדת חבלה באשר למטענים שהופעלו; חוות דעת חוקר שריפות באשר להצתות; חוות דעת מעבדה ביולוגית באשר לדגימת DNA; דו"חות פעולה ומזכרים של שוטרים; דיווחי מרד"מ; עדויות קורבנות עבירה ועדי ראייה; עדות הקבלן ששיפץ את מבנה הסיינטולוגיה ועובדים במבנה; הודעות ומסמכים נוספים.

32. המסד הראייתי אשר עמד בפני המאשימה ביחס לאישומים 9-1 הינו זהה כאשר על מסד זה נוספו בכל אישום ראיות הרלוונטיות לאישום הספציפי. נפרט להלן בתמצית את המסד הראייתי הזהה לכל האישומים:

(1) **הודעות רמזי:** רמזי היה מקורב לתובע ואיש סודו. על פי הודעות רמזי התובע הזמין ביצוע כל העבירות מרמזי – לו מסר את המניע לביצוע העבירות, את המידע הרלבנטי לביצוען ואת התשלום עבור הביצוע. רמזי הוא גם זה שספג את מורת רוחו של התובע בכל פעם שהקושרים לא הצליחו לבצע את משימתם.

רמזי שימש כאיש הקשר בין התובע לבין שאר הקושרים. בהודעה ראשונה שמסר רמזי במשטרה, הכחיש קשר למיחוס לו ולאחר מכן שמר על זכות השתיקה במשך למעלה מחודש. ביום 30.4.11 לאחר שהושמע לו תרגיל קישון (על כך יפורט בהמשך), הודה רמזי בחלק מהמיחוס לו.

בהודעה זו מיום 30.4.11 קשר רמזי את התובע בעבירות המיחוסות לו בכתב האישום בפרשות אשר פורטו לעיל. רמזי סיפר כי התובע מסר לו את המניע לביצוע העבירות, את המידע הרלבנטי לביצוען ושילם לו עבור הביצוע. רמזי שב ומסר פרטים המפלילים את התובע בהודעות מאוחרות שמסר.

רמזי סיפר, שסיכם עם עבדי, כי לא יחשפו בפני עד המדינה את זהות התובע אלא יציגו בפניו מידע כוזב על מנת שלא ידע שהתובע קשור בהזמנת העבודות.

Commented [AW7]: מובן כי חלק זה חושף פרטים נוספים ומציג הסתכלות אחרת על התשתית העובדתית, מהתשתית המצומצמת והמגוממת שנפרשה על-ידי העד בכתב התביעה. בהקשר זה, ראו גם סעיף 34 לחלק, לפיו "התמונה העולה מן המפורט לעיל כמו גם מחומר החקירה בתיק המשטרה אינם עולים בקנה אחד עם טענות התובע. ההפך הוא הנכון. לאור המפורט לעיל, ניתן להתרשם כבר עתה כי דין התובענה להידחות תוך חיוב התובע בהוצאות". עם זאת, הדבר נובע באופן טבעי מהליך אורחי, ואין בכך כדי לפגוע במהימנות העד מעבר לנדרש.

(2) **תרגיל קישון:** תרגיל חקירה משטרתי, שנערך ביום 21.4.11 בבית מעצר קישון, בין רמזי וא.א. (במסגרת הסכם עד המדינה של א.א.). תרגיל החקירה נערך כאשר רמזי ידע שיש עד מדינה בתיק, אך לא ידע את זהותו.

השניים הוקלטו כשהם משוחחים על העבירות שביצעו לאורך כל התקופה וביניהן הפרשות השונות המיוחסות לתובע בכתב האישום; על קיומו של עד מדינה ועל שאלת זהותו.

במהלך השיחה הביע א.א. חשש, כי התובע הוא עד המדינה בתיק ורמזי ניסה לשכנעו, שלאור היות התובע המזמין והמממן של העבירות, לא ייתכן שהוא יפלים.

רמזי לא ידע שא.א. הינו עד המדינה וכי שיחתם מוקלטת והשיחה התבצעה בטרם החל רמזי לשתף פעולה עם חוקריו, ולכן השיח על פי תומו, עם שותפו לעבירות.

לשם המחשה בלבד יובאו להלן חלק מאמרותיו של רמזי במסגרת תרגיל קישון:

- בעת שעד המדינה מעלה חשש שהתובע מפליל אותם, השיב רמזי כי התובע לא ידבר, שכן: "... **הכל נופל נגדו, כל הסעיפים יהיו נגדו**" (עמ' 3 לתרגיל קישון בש' 55-68).
- על הקשר שבין התובע להטמנת המטען לדניאל כהן אמר רמזי: **"זה הוא, זה הוא ששלח... לא יכול שהוא ידבר ... "** (עמ' 4 לתרגיל קישון בש' 90-98).
- כשנשאל עד המדינה: **"אתה בטוח הוא גור... אתה סגור שהוא זה ששילם את הכסף... "** השיב רמזי: **"סגור ... מה הוא מפגר שידבר ? ..."**
- עד המדינה מקשה: **"יכול הוא לדבר על מנת שיוצאי/יזכה את עצמו ואנחנו... "** רמזי משיב: **"איך הוא יזכה את עצמו אם זה קשור אליו יגיד שהם עשו את הזה והוא ילך הביתה. אין דבר כזה ..."** (עמ' 5 לתרגיל קישון בש' 113-116).
- לשאלת עד המדינה אם התובע קשור גם לסיינטולוגיה השיב רמזי: **"כן... הוא... 11 סעיפים עליו"** (עמ' 5 לתרגיל קישון בש' 126-130).
- בהמשך מנסה עד המדינה לברר איזה מהאירועים קשור התובע, ורמזי מבהיר כי הנאשם קשור לאירועים שהיו בחיפה, מבנה הסיינטולוגיה ולשוטה חובל – אולם לא קשור לפגיעות בזקאק: **"חיפה (לא ברור) מה תגיד (לא ברור) זקאק לא קשור"** עד המדינה שואל: **"(לא ברור) אתה מתכוון של שוטה ?"** ורמזי משיב: **"כן ... הוא לא קשור לזקאק ..."** (עמ' 6 לתרגיל קישון בש' 131-136).
- עד המדינה מנסה לברר האם יתכן שהיתה האזנה לשיחות בין התובע לרמזי: **"(לא ברור) יכול להיות שאתה לקחת מגור כסף ודיברת"** ורמזי משיב: **"אין טלפונים בינינו"**. עד המדינה תוהה: **"אז איך אתה מדבר איתו ? ... בארבע עיניים"**. רמזי משיב: **"בבית, במשרד"** (עמ' 12 לתרגיל קישון בש' 295-300).

(3) **הודעות עבדי:** עבדי היה איש הקשר בין רמזי לעד המדינה ויצר בפני האחרון מצג כוזב לפיו הוא בקשר ישיר עם המזמין. עבדי הודה בחלקו בביצוע העבירות והפליל את האחרים יומיים לפני הודאתו הראשונה של רמזי, בעת שהשניים שהו בהפרדה מוחלטת. עבדי סיפר על דברים ששמע מפי רמזי, במהלך מימוש הקשר הפלילי ביניהם, עבדי מסר כי ציין בפני עד המדינה שהוא עצמו בעל המניע לפגוע בשוטה חובל וזאת בשל צו הריסה שהוצא לבית משפחתו, והודה ששיקר לעד המדינה באשר למניע לביצוע כל העבירות, לבקשת רמזי, על מנת להגן על התובע ולהרחיקו.

עבדי מסר בהודעותיו על הקשרים הקרובים שהיו בין התובע ורמזי ועל כך שהתובע ביקש מרמזי לפגוע בשוטה חובל משום שהאחרון הוציא צו הפסקת עבודה למבנה הסיינטולוגיה. עבדי אף ידע לתאר את כעסו של התובע – על שוטה חובל בעקבות הצו, ועל רמזי – בעקבות כישלון התפוצצות מטען החבלה.

עוד ידע עבדי לספר לא רק שהתובע הזמין את הפגיעות בדניאל כהן, אלא גם שהתובע מסר פרטים על דניאל כהן ואף את המניע לפגיעה בדניאל כהן ורצונו של התובע להעביר את בנו לחזקתו. עבדי גם מסר שהתובע ביקש לפגוע בע.ש. (גרושת התובע), הן בשל המאבק על בנם המשותף והן משום שהיא מאשימה את התובע בכל מה שקרה.

עבדי תיאר בהודעותיו את כעסו של התובע על רמזי בכל פעם שכשלו בביצוע העבירות ואף את העובדה, כי לאחר שדניאל כהן התאושש מפציעותיו ממטען החבלה - מיהר התובע להגיש לבית משפט לענייני משפחה בקשה להורות על העברת המשמורת של בנו אליו, לבקשה צורפו קטעי עיתונות בדבר ניסיונות ההתנקשות בחייו של דניאל כהן.

(4) **הודעות עד המדינה:** מהראיות עלה כי עד המדינה היה בתחתית ההיררכיה העבריינית ופעל על פי הנחיותיהם של עבדי ורמזי. עד המדינה בחר לשתף פעולה עם חוקריו מיום מעצרו וקשר בין כל הפרשות והאירועים – אולם עד המדינה ניזון מהדברים ששמע מפי עבדי אשר שיקר באשר לזהות מזמין העבירות והמניע לביצוען. חרף המידור שביקשו רמזי ועבדי לקיים, הרי על פי הראיות אשר עמדו בפני המאשימה הייתה זליגת מידע לעד המדינה בין בעת שביצעו חלק מהעבירות ובין בשיחות בינו לבין רמזי במסגרת מימוש הקשר.

(5) **האזנות סתר:** במשך כחודש לפני מעצרו בוצעו האזנות סתר לתובע, לניזאר ויוסף בכר, לעבדי רמזי ובינקי, לעד המדינה ולאחרים. האזנות הסתר לימדו על מערכת היחסים בין התובע לבין רמזי וניזאר בכר, ובין עבדי לבין רמזי, יוסף, בינקי ו-א.א., באופן העולה בקנה אחד עם הודעות המעורבים, באשר למערכות היחסים ביניהם. כמו כן, האזנות סתר לימדו גם על התכנון והביצוע של חלק מהעבירות בהן הואשמו בני משפחת בכר ואחרים.

(6) **מחקרי תקשורת:** מחקרי התקשורת לימדו על קשרים הדוקים בין התובע לרמזי וניזאר ובין בני משפחת בכר לעד המדינה. מחקר תקשורת לנייד של רמזי הראה קיומו של קשר אינטנסיבי בינו לבין התובע : מספר רב של התקשרויות ביניהם, 4 מתוכן ב- 22.11.10 – יום לאחר פיצוץ המטען ברכבו של דניאל כהן.

33. כבוד השופט מזוז, בדעת מיעוט, סבר כי אין כל עילה להתערבות בהחלטת בית המשפט המחוזי בנוגע לאישומים 4-6, וכי יש לדחות את ערעור התובע על כך. כבוד השופט מזוז עומד על כך שפסק דינו של בית המשפט המחוזי מבוסס היטב וכי הראיות הנסיבתיות בהן מצא בית המשפט חיזוק לגרסת רמזי במשקלן המצטבר הן בעלות משקל משכנע ושאינן ניתנות להוסיף עליהן.

יוטעם בהקשר זה, כי כבוד השופט יצחק עמית, אשר נמנה על שופטי הרוב בע"פ 7253/14 ו-7314/14, עמד בסעיפים 86 (פסקה שלישית) ו-89 לפסק דינו על כך שמסקנה מרשיעה הינה אפשרית וסבירה אשר מתיישבת עם חומר הראיות, כדלהלן:

"בתחילת דרכנו עמדנו על כך שהראיות לחובתו של המערער באישומים 4-6 אכן מתיישבות עם גרסתו של רמזי ועם הכרעת הרוב...ולבסוף, אחזור ואדגיש כי המסקנה המרשיעה אליה הגיע חברי היא אפשרית, הגיונית וסבירה, והיא מתיישבת עם חומר הראיות. אך עדין אין בכך כדי לשלול קיומה של אפשרות סבירה אחרת..." (ההדגשה אינה במקור – הח"מ).

34. ברי, כי התמונה העולה מן המפורט לעיל כמו גם מחומר החקירה בתיק המשטרה אינם עולים בקנה אחד עם טענות התובע. ההפך הוא הנכון. לאור המפורט לעיל, ניתן להתרשם כבר עתה כי דין התובענה להידחות תוך חיוב התובע בהוצאות.

35. בנוסף לכך, המאשימה בחנה את התיק בכל שלב ושלב במהלך ניהול ההליך הפלילי, ואף חזרה בה מחלק מהאישומים הן כלפי התובע והן כלפי הנאשם מס' 2 (ניזאר בכר) במקרים בהם התברר כי הראיות אשר היו בידה בנוגע לאישום מסוים לא עמדו בכור ההיתוך המשפטי בעת שמיעת העדויות.

36. כך, למשל, ביקשה המאשימה לזכות את התובע כבר בשלב הגשת הסיכומים מן העבירות אשר יוחסו לו באישום השלישי בכתב האישום המתוקן והמאוחד.

למותר לציין, כי בכל חקירת משטרה באשר היא ניתן לבצע עוד ועוד פעולות, ועד אין סוף בדיקות אולם די לה לחקירת המשטרה שנאספות בה ראיות מספיקות לאישום, וכך היה במקרה נשוא התובענה שבכותרת.

37. מכל מקום, השתלשלות העניינים במקרה זה מלמדת על התנהלות מקצועית וסבירה מצד כל גורמי המדינה. משמעות הטלת אחריות בנוזקין על המדינה במקרה זה היא, כי בכל מקרה בו בית המשפט הפלילי אינו מקבל את עמדת המאשימה במלואה, או שהסיכוי הסביר להרשעה אינו מיתרגם בסוף ההליך לאשמה מעבר לכל ספק סביר, יש לחייב את רשויות האכיפה בנוזקין.

ולא היא!

זיכוי בפלילים, כשלעצמו, אינו מקים עילת תביעה נגד המדינה והאפשרות כי הליך פלילי יסתיים בזיכוי הינה אפשרות טבועה בשיטתנו המשפטית.

38. עמדת הנתבעת היא כי לא היה כל מקום להגשת התובענה שבכותרת מלכתחילה.

ד. טענות מקדמיות

39. הנתבעת טוענת כי דין התביעה להידחות, וזאת בין היתר מן הטעמים כדלקמן:

א. הנתבעת טוענת כי לא התרשלה כנטען על ידי התובע וכי לנתבעת קיימת הגנה ו/או לא מוטלת עליה כל אחריות בהתאם לדין, לרבות בהתאם לחוק העונשין, תשל"ז – 1977 ו/או פקודת סדר הדין הפלילי ו/או בהתאם לאמור בפקודת הנזיקין [נוסח חדש], התשל"א-1971 ו/או בהתאם לאמור בחוק הנזיקים האזרחיים (אחריות המדינה), תשי"ב – 1952.

ב. הנתבעת פעלה כדין וכראוי בתום לב ו/או במיומנות ובסבירות ו/או בתחום הרשאה חוקית ו/או בזירות ובשיקול דעת.

ג. אין קשר סיבתי עובדתי ו/או משפטי בין מעשיה ו/או מחדליה הנטענים והמוכחים של הנתבעת לבין הנזקים הנטענים והמוכחים של התובע.

ד. למדינה פטור מאחריות בשל פעולה בהרשאה חוקית ובתום לב, כאמור בסעיף 3 לחוק הנזקים האזרחיים (אחריות המדינה), תשי"ב – 1952, אשר קובע כדלהלן:

"אין המדינה אחראית בנזקים על מעשה שנעשה בתחום הרשאה חוקית, מתוך אמונה סבירה ובתום לב בקיומה של הרשאה חוקית; אולם אחראית היא על רשלנות שבמעשה".

הנתבעת טוענת, כי לאורך כל ההליכים החקירתיים והמשפטיים בעניינו של התובע, פעלו הגורמים מטעמה בתחום הרשאה חוקית, בסבירות, במיומנות, במקצועיות ולחילופין בתום לב מתוך אמונה סבירה, לאור מכלול המידע וחומר החקירה אשר נאסף והיה בפניהם אותה עת, ואשר יצר בזמן אמת תמונה כוללת שחייבה את הפעולות שנעשו, ואשר העלתה את החשד הסביר כי התובע מעורב בביצוע העבירות שבגין חוגש כנגדו כתב אישום, ולכן אינה חבה בנזיקין בפרשה זו.

ה. ייחוס אחריות נזיקית למשטרה ולפרקליטות בנסיבות המקרה, ירתיע את רשויות החוק מלבצע את תפקידם.

ו. מדיניות משפטית נכונה וראויה מחייבת להימנע מקביעת אחריות בנזיקין במקרים שכאלו.

ז. הנתבעת טוענת כי נזקי התובע נובעים, אם בכלל, ממעשיו ומחדליו שלו. מעשיו ומחדליו התובע ניתקו כל קשר סיבתי עובדתי ו/או משפטי בין המיחוס לנתבעת לבין הנזקים המוכחים של התובע.

ח. הנתבעת טוענת כי בנסיבות הפרשה, עומדת לה חזקת התקינות.

40. הנתבעת טוענת כי פעלה במסגרת החוק, הדין והפסיקה ובהתאם לכך באורח סביר, מקובל, מיומן ומקצועי, וכי המדינה ו/או מי מטעמה הפעילו שיקול דעתם באורח סביר, ופעלה כפי שרשות סבירה אמורה הייתה לפעול בנסיבות המקרה.

41. הנתבעת מוסיפה וטוענת, כי:

א. פעלה בהתאם לסמכותה וחובתה על פי דין וכי לא היה במעשיה ו/או בהתנהגותה משום עוולה נזיקית בכלל ועוולת רשלנות.

ב. הנתבעת ו/או מי מטעמה פעלו בתחום סמכותם ו/או סברו בתום לב כי הם פועלים בתחום סמכותם ולא חלה עליהם אחריות לפצות את התובע כנדרש בכתב התביעה.

ג. הנתבעת טוענת כי פעולותיה התחייבו מהמידע שהיה בפניה ומחומר החקירה שנאסף בגדר חקירה משטרתית, וכי נהגה כמתחייב על פי דין.

ד. נוכח החומר שנאסף בחקירת המשטרה, היה לנתבעת יסוד סביר לחשוד במעשיו של התובע, ומכאן חובתה להביא הדברים להכרעת בית המשפט.

42. הנתבעת ו/או מי מטעמה לא התרשלו ו/או ביצעו עוולה אחרת כלפי התובע, ובטענות התובע בכתב התביעה אין כדי להצביע על רשלנות או ביצוע עוולה אחרת מצד הנתבעת.

43. אין לרפות את ידי המשטרה והפרקליטות במלחמתם בפשיעה ואין לפגוע באינטרס הציבורי בהעמדתם של עבריינים לדין. המדיניות השיפוטית הנכונה מחייבת את בית המשפט הנכבד להימנע מלקבוע אחריות בנזיקין במקרה הנדון.

Commented [AW8]: טענה זו, לפיה אין קשר סיבתי בין הנזקים להם טוען העד לבין פעולות המדינה, אומנם סותרת את טענתו של העד בכתב התביעה וכן את חוות הדעת שהביא. עם זאת, אין בה כדי לתקוף באופן ישיר את מהימנותו, ובנוסף מדובר בטענת הגנה מרכזית והכרחית לצורך הצלחת ההגנה (טענת היעדר הקשר הסיבתי חוזרת לאורך כתב ההגנה, למשל בסעיף 44 להלן). הדברים נכונים גם לגבי טענת ההגנה בסעיפים 139 ו-85 להלן, לפיה הנזקים של העד, ככל שנגרמו, נגרמו ממעשיו הפליליים והתנהגותו שלו.

Commented [AW9]: הטענה כאן לא מפרטת לאלו מעשים ומחדלים של העד מתייחסת. לפי סעיף 85, המפרט טענה דומה, נראה כי הכוונה למעשיו הפליליים של העד ולטענה כללית בדבר חוסר זהירותו. ראו הערה 8 לעיל.

44. הנתבעת מוסיפה וטוענת כי אין כל קשר סיבתי בין העוולות הנטענות (והמוכחות) לבין האירוע נשוא כתב התביעה ו/או הנזקים הנטענים.

45. הנתבעת טוענת, כי מחומר החקירה שנאסף והיה בפני הנתבעת נוצרה תמונה כוללת, באשר לפוטנציאל הראייתי אשר היה טמון בחומר החקירה ואשר היה בו כדי לבסס קיומו של סיכוי סביר להרשעת התובע, ולראיה – **התובע אכן הורשע בדעת רוב באישומים 4-6 בערכאה הדיונית בבית המשפט המחוזי.**

יוטעם בהקשר זה, כי בית המשפט העליון זיכה את התובע בדעת רוב אך **מחמת הספק**. במצב דברים זה, דומה כי לא יכולה להישמע כל טענה מצד התובע כי לא היה כל מקום להגשת כתב אישום כנגדו מלכתחילה. **יתרה מכך, הפוך והפוך את פסק דינו של בית המשפט העליון הנכבד, ולא תמצא בהכרעת הדין כל ביקורת על התנהלות המשטרה או הפרקליטות, והנה כיום מבקש התובע להטיל אחריות בנוזקין על הנתבעת.**

46. **יוטעם, זיכוי מחמת הספק אינו מהווה ראיה לכך שלא היה מקום להגיש כתב אישום מלכתחילה, ואין בו כל קביעה פוזיטיבית שהתובע לא ביצע את המעשים המיוחסים לו כולם או מקצתם.**

ההפך הוא הנכון. **דעת הרוב בבית המשפט העליון עמדה על כך כי החשדות כנגד התובע הינם כבדים, וכל הספק אשר נותר בליבם הינו עמוס חשדות** (ר' דבריי כבוד השופט רובינשטיין בעמ' 91 לפסק דינו של בית המשפט העליון הנכבד).

ה. לתובענה גופא

47. **מוכחש האמור והנטען בסעיפים 1 ו-2 לכתב התביעה,** על כל פרטיהם. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה מוסיפה הנתבעת וטוענת כי בנסיבות הפרשה חקירת המשטרה הייתה יסודית וממצה, ולא היה כל מנוס אלא להגיש כתב אישום כנגד המעורבים בפרשה לרבות התובע.

התנהלות רשויות התביעה והחקירה הייתה מקצועית ומיומנת, ולולא הייתה נערכת חקירת משטרה ומוגש כתב אישום בהתאם לחומר הראיות אשר נאסף בנסיבות האירועים היו חוטאות הרשויות לתפקידן ולא ינטרס הציבור.

יוטעם בהקשר זה, כי במקומות בהן התברר כי יש התפתחות ראייתי אשר אינה מצדיקה הרשעה, ביקשה המאשימה לחזור מאישומים ספציפיים בכתב האישום. כך נעשה לגבי התובע, עת עתרה הנתבעת, במסגרת סיכומיה בהליך הפלילי לחזור בה מן האישומים המיוחסים לו במסגרת האישום השלישי, וכן כנגד נאשם מס' 2 (ניזאר בכר).

48. האמור והנטען בסעיף 3 לכתב התביעה איננו מוכחש.

49. האמור והנטען בסעיף 4 לכתב התביעה איננו מוכחש.

50. האמור והנטען בסעיפים 5-8 לכתב התביעה אינם מוכחשים ובלבד שהמועדים הנקובים בהם עולים בקנה אחד עם כתב האישום המתוקן והמאוחד ושאיין באמור בהם כדי להטיל אחריות או חבות כלשהי על הנתבעת.

51. **מוכחש האמור והנטען בסעיף 9 לכתב התביעה, למעט כי על פי מחקרי התקשורת החל מיום 20.10.10 לא תועדו שיחות טלפוניות בין התובע לרמזי בטלפונים המוכחים.**

52. **מוכחש האמור והנטען בסעיף 10 לכתב התביעה, על כל פרטיו. מבלי לפגוע בכלליות ההכחשה מוסיפה הנתבעת וטוענת כי ערב הגשת כתב האישום תחילת האירועים סביב תקיפת דניאל כהן החלו עוד עובר לכן, כפי שהדבר עולה גם מן המתואר בכתב האישום המתוקן והמאוחד.**

Commented [AW10]: מדובר בטענתו הכללית של העד בדבר אחריות התביעה, במסגרתה תוקף את גורמי החקירה והתביעה ואת התנהלותם. לפיכך, לא נראה כי יש בהכחשה כדי לפגוע במהימנותו.

Commented [AW11]: מדובר בטענתו של העד לפיה ביום 20.10.10 התחיל הנתק התקשורתי בין התובע לרמזי. ללא קשר לכתב ההגנה - ככל שהעד אכן הכניס עובדות שגויות לכתב התביעה, ופמ"מ יכולים להוכיח זאת, יש בכך כדי לפגוע במהימנותו (מובן כי לא נכון להשמיט זאת מכתב ההגנה, שכן סתירת טענותיו של העד היא חלק מרכזי בניהול ההגנה בהליך)

Commented [AW12]: מדובר בטענתו של העד, לפיה ביום 29.10.10 החלו האירועים סביב תקיפת דניאל כהן. ראו הערה 11 לעיל, הנכונה גם לגבי סעיף זה.

53. **מוכחש האמור והנטען בסעיף 11 לכתב התביעה.**
54. האמור בסעיף 12 לכתב התביעה איננו מוכחש, ובלבד שאין בו כדי להטיל אחריות או חבות כלשהי על הנתבעת. מבלי לפגוע באמור, מוסיפה הנתבעת לשם השלמת התמונה כי כעולה מן המפורט באישומים מס' 3 ו-4 בכתב האישום המאוחד והמתוקן עובר לכן **התרחשו מספר אירועים נוספים** אשר נועדו להביא לפגיעה בדניאל כהן.
55. **מוכחש האמור והנטען בסעיף 13 לכתב התביעה למעט כי ביום 21.11.10 הונח מטען ברכבו של דניאל כהן.** מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה, מוסיפה הנתבעת וטוענת כי בהתאם למפורט באישום מס' 7 לכתב האישום המאוחד והמתוקן יוחס לתובע עבירה של קשירת קשר לרצוח את גרושתו ע.ש. אשר התרחשה על פי כתב האישום המאוחד והמתוקן לאחר ה-21.11.10 ועובר ליום 24.3.11.
56. האמור והנטען בסעיף 14 לכתב התביעה איננו מוכחש ובלבד שאין בו כדי להטיל חבות ו/או אחריות כלשהי על הנתבעת.
57. האמור בסעיפים 15 ו-16 לכתב התביעה איננו מוכחש, ובלבד שהללו עולים בקנה אחד עם המועדים המפורטים בכתב האישום המאוחד והמתוקן ואין בהם כדי להטיל אחריות או חבות כלשהי על הנתבעת.
58. האמור בסעיפים 17-19 לכתב התביעה איננו מוכחש, ובלבד שהללו עולים בקנה אחד עם המועדים המפורטים בכתב האישום המאוחד והמתוקן ואין בהם כדי להטיל אחריות או חבות כלשהי על הנתבעת.
59. המועדים האמורים והנטענים בסעיפים 20-28 לכתב התביעה אינם מוכחשים, בשים לב לכך **שהעובדות בסדר הכרונולוגי המוצג בכתב התביעה הינן חסרות ונעדרות פירוט של האירועים מושא אישומים מס' 13-15 לכתב האישום המאוחד והמתוקן.**
60. האמור והנטען בסעיף 29 לכתב התביעה איננו מוכחש ככל שאין בו כדי להטיל אחריות ו/או חבות כלשהי על הנתבעת **ולמעט טענת התובע לפיה זוכה מכל העבירות בהן הואשם, דבר שאיננו עולה בקנה אחד עם הרשעתו המפורטת לעיל באישומים 13-15 לכתב האישום המאוחד והמתוקן.**
- מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה, מוסיפה הנתבעת וטוענת כי התובע נעצר כדין בהתאם להחלטות שיפוטיות הן של שופט מעצר ימים והן של השופט בבקשת מעצר עד תום ההליכים, אשר לא נתקפו על ידו, ולחלקן אף הסכים התובע לקיומן של ראיות לכאורה כנגדו.
- למען שלמות התמונה יפורטו להלן החלטות המעצר:
- א. התובע היה עצור החל מיום 13.4.2011 ועד ליום 14.9.2014. מלוא תקופת המעצר באה במניין ימי המאסר שנגזרו על התובע כדין.
- ב. **ביום 14.4.11 הובא התובע בפני שופט מעצרים, כבוד השופט עידו דרואן, במסגרת מ"י 47692-03-11 אשר קבע בעניינו של התובע, כדלקמן:**
- "לגבי החשוד 6 (התובע בעניינו – הח"מ), עניינו בבקשת מעצר ראשונה. חומר החקירה בעניינו אף הוא מסבך אותו באופן ממשי במיוחד לו, באופן המצדיק המשך מעצרו, לנוכח אפשרות חמורה לשיבוש, ומסוכנות גבוהה ביותר."**
- מעצרו של התובע הוארך בהתאם להחלטה עד ליום 24.4.11.
- מצ"ב העתק ההחלטה מיום 14.4.11 **כנספח "6"** לכתב ההגנה דנא.

[AW13] Commented: מדובר בטענתו של העד, לפיה ביום 10.11.10 נציגת הסיינטולוגיה דרשה את פיתורי רמזי, והוא פוטר בסמוך לכך. ראו הערה 11 לעיל, הנכונה גם לגבי סעיף זה.

[AW14] Commented: אומנם היה ראוי שהעד לא ישמיע פרטים אלה מכתב התביעה, אך לא נראה שיש בכך כדי להשליך באופן משמעותי על מהימנותו, ומובן כי אין להשמיט זאת מכתב ההגנה (ראו בהקשר זה הערה 6 לעיל, הנוגעת לחוסר דיוק/העלמת פרטים מכתב התביעה, שיכולים להשליך על מהימנות העד).

[AW15] Commented: מדובר בטענתו של העד, לפיה ביום 21.11.10 הונח מטען ברכב של דניאל כהן ונעשתה קשירת קשר לרצוח את ע.ש. לפי סעיף זה, כתב התביעה לוקה בחוסר דיוק, אך הדברים בהערה הקודמת (הערה 14 לעיל) נכונים גם בהקשר זה.

[AW16] Commented: באישומים אלה הורשע העד, ולכן הם פחות רלוונטיים לכתב התביעה, ואין משמעות רבה להשמטת הפרטים לגביהם בנגוע למהימנות העד.

[AW17] Commented: יצוין כי טענת העד לפיה זוכה מכתב האישום מופיעה גם בפתיח כתב התביעה (סי' א). ראו בהקשר זה הערה 6 לעיל, הנוגעת לחוסר דיוק/העלמת פרטים מכתב התביעה, שיכולים להשליך על מהימנות העד (ללא קשר לכתב ההגנה).

[AW18] Commented: התובע לא פירט את האמור בסעיפים הבאים בכתב התביעה, שבאופן טבעי מנוסח באופן מגמתי יותר, ומשכך הפגיעה במהימנותו של העד אינה עולה על הנדרש (ראו בהקשר זה הערות 6-7 בדבר השלכת השמטת הפרטים מכתב התביעה על מהימנות העד).

ג. ביום 24.4.11 ניתנה החלטה נוספת בעניינו של התובע על ידי כבוד השופט דרואן במסגרת מ"י 47692-03-11 במסגרתה נקבע, בין היתר, כי קיימת הצדקה להאריך את מעצר הימים של התובע, כדלקמן:

"אשוב ואומר:

כנגד כל אחד מן החשודים, נושא עמו החומר שהתחדש מאז הארכה קודמת, אופי מפליל, המעמיק מעורבותו באירוע.

בפרט, בעניין של החשוד 6 (התובע בעניינו – הח"מ), אפנה למסמך עד/2 מתאריך היום. מסמך זה בעיני, משליך גם על מעורבותם של החשודים האחרים."

מעצר הימים של התובע הוארך בהתאם להחלטה עד ליום 2.5.11.

מצ"ב העתק ההחלטה מיום 24.4.11 **כנספח "ד"** לכתב ההגנה דנא.

ד. ביום 2.5.11 הובא התובע פעם נוספת בפני כבוד השופט ע' דרואן במסגרת מ"י 47692-03-11 אשר קבע בהחלטתו כי: **"לאחר שעיינתי בחומר הנוגע לחשוד 6 (התובע בעניינו – הח"מ), ומצאתי כי אכן הקרקע להמשך מעצרו מוצקה, אני מורה על המשך מעצרו של החשוד 6 עד ליום 8.5.11 בשעה 13:00, שאז יובא בפני שופט אם לא ישוחרר קודם לכן בתחנת המשטרה"**.

יוטעם, כי בדיון זה היה התובע מיוצג על ידי עוה"ד אשר ייצגו את התובע במסגרת ההליך הפלילי מושא תביעה זו, ואלו נתנו הסכמתם להארכת מעצרו של התובע עד ליום 08.05.11.

מצ"ב העתק ההחלטה מיום 2.5.11 **כנספח "ה"** לכתב ההגנה דנא.

ב-8.5.11 וב-11.5.11 התקיימו דיונים נוספים במסגרת מ"י 47692-03-11 אשר הורו על הארכת מעצרו של התובע.

ביום 15.5.11 ניתנה הצהרת תובע בחתימת פרקליטת מחוז תל-אביב (פלילי) דאז, גב' אריאלה סגל אנטלר ז"ל, בעניינם של כל החשודים המעורבים בפרשות אשר נחקרו אותה עת, לרבות כנגד התובע שבכותרת, ובהתאם להסכמת באי כוחו – הוארך מעצרו עד ליום 19.5.11.

מצ"ב העתק הצהרת תובע מיום 15.5.11 **כנספח "ו"** לכתב ההגנה דנא.

ה. ביום 19.5.11 הוגש כתב אישום כנגד התובע יחד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים לפי סעיף 21(א) לחוק הסדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו – 1996. בדיון אשר התקיים בבקשה למעצר עד תום ההליכים מאותו מועד בפני כבוד השופט ציון קפאח במסגרת מ"ת (מחוזי ת"א) 34210-05-11 מסרו באי כוחו של התובע כי מסכימים הם לצורך ישיבה זו לקיומן של ראיות לכאורה, והתובע נעצר בהתאם עד להחלטה אחרת.

ו. ביום 19.7.11 לאחר שמיעת טיעוני הצדדים הן בתמצית טיעונים בכתב והן בעל פה בדיון אשר התקיים ביום 12.7.11 ביחס לפרשות שוטה חובל ודניאל כהן בלבד, ניתנה החלטת כבוד השופט ציון קאפח אשר במסגרתה נקבע, בין היתר, **כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית נגד התובע ומסוכנותו עולה וזועקת מכל תג ותג בכתב האישום**. כבוד השופט קאפח הורה בהחלטה זו על מעצרו של התובע עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

יצוין, כי עובר למתן ההחלטה המנומקת בדבר מעצר התובע עד תום ההליכים ב"פרשת זר סיגליות" מסרו באי כוחו של התובע בהליך הפלילי כי הם מסכימים לבקשת המעצר עד תום ההליכים בעניינו של התובע ב"פרשת זר סיגליות".

החלטת כבוד השופט קאפח מיום 19.7.18 צורפה כנספח 4 לכתב ההגנה דנא.

ז. עוד יצוין, כי ביום 16.7.2011 נעצר התובע גם בגין **פרשת ייעוץ זוגי**. ביום 17.7.11 הובא התובע בפני שופט במסגרת תיק מ"י 26623-07-11 אשר הורו על מעצר ימים בהחלטות שונות עד ליום 28.7.11 המועד בו נעצר התובע עד תום ההליכים בגין **פרשת ייעוץ זוגי**. ההחלטה בעניין ניתנה על ידי כבוד השופט דני קרת-מאיר ביום 28.7.11 במסגרת תיק מ"י 49100-07-11.

כל החלטות המעצר בעניינו של התובע בפרשת ייעוץ זוגי היו בהסכמת באי כוחו לרבות הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה ולקיומה של עילת מעצר.

ח. התובע שוחרר ממאסר ביום 02.10.16, והלכה למעשה, ריצה מאסר בפועל בגין הרשעתו באישומים 13-15 מיום מעצרו ביום 13.4.11.

61. האמור והנטען בסעיפים 30-38 לכתב התביעה אינו מוכחש, ובלבד שאין בהם כדי להטיל אחריות או חבות כלשהי על הנתבעת.

62. האמור והנטען בסעיף 39 לכתב התביעה אינו מוכחש.

63. מוכחש האמור והנטען בסעיף 40 לכתב התביעה למעט הציטוטים המובאים בו כל עוד שצוטטו כלשונם ופירוט סיום ההליכים ביחס לנאשמים 3 ו-4.

מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה מוסיפה הנתבעת וטוענת כי אין המדובר במחדלי חקירה ולחילופין אין במחדלים הנטענים, אם וככל שיוכחו, כדי להשמיט את הבסיס הראייתי הלכאורי שהיה כנגד התובע ערב הגשת כתב האישום ואין הם עולים כדי התרשלות המקימה זכות לפיצוי כספי כלשהו.

זאת ועוד, חלק מן הציטוטים נאמרים מחוץ להקשרם ואין בהם כדי ללמד על מחדלי חקירה כלשהם.

יוטעם בהקשר זה, כי אין בפסקי הדין של בית המשפט המחוזי והעליון ולו אמירה אחת המייחסת מחדלים ו/או רשלנות כלשהי למשטרה ו/או לרשויות התביעה, הגם שהתובע העלה טענותיו בפניהם, אך ללא הועיל.

כבוד השופט שרה דותן אף ייחדה לכך את סעיף 315 בהכרעת דינה במסגרתו דחתה את טענות התובע בהקשר זה, כדלהלן:

"בסיכומי (עמ' 77) טוען ב"כ הנאשם כי החוקרים נמנעו מבחינת כיווני חקירה שיכלו סייע לנאשם בהגנתו ובד בבד חדלו מביצוע פעולות חקירה בכך שלא מיצו את כל כיווני החקירה בתשאולו של רמזי.

באשר לטענה הראשונה, אין אני סבורה כי היו למשטרה כיווני חקירה נוספים באשר לזהות מזמין וממן הפגיעות בכהן ומי עמד מאחורי מעשים אלה, אשר אין חולק כי בוצעו בידי רמזי עבדי וא.א., כיווני חקירה כאלה גם לא הוצגו למשטרה או לבית המשפט.

באשר לאישומים המתייחסים לפגיעות בחובל ובמבנה הסיינטולוגיה מכלול האפשרויות האלטרנטיביות נבחן בחוות דעתי, ולנוכח התוצאה אין לי צורך לשוב ולהתייחס לסוגיה זו.

[AW19] Commented: בס' 40 לכתב התביעה הביא העד ציטוטים מתוך הכרעת הדין של בית המשפט המחוזי, שלשיתו, מוכיחים את מחדלי התביעה. אין בהכחשת טענה זו כדי לפגוע במהימנות העד. אולם, המשפט המודגש בהערה הנוכחית, לפיו הוציא העד דברים מהקשרם, עלול לפגוע במהימנותו. ייתכן שנכון להסתפק בכתב ההגנה בדברים הבאים, לפיהם בתי המשפט המחוזי והעליון דחו את טענות העד במסגרת ההליך הפלילי, תוך השמטת המשפט הנ"ל. עם זאת, הדבר לא מאוד מהותי. (יצוין כי עצם העובדה שדחיית טענותיו בידי בתי המשפט במסגרת ההליך הפלילי, לא אוזכרה על ידי העד בכתב התביעה, יש בה כדי לפגוע במהימנותו).

באשר לשאלות שניתן היה לשאול את רמזי בחקירותיו, מדובר בחכמה שלאחר מעשה, לאור העובדה שבשלב החקירה איש לא צפה שרמזי יבחר בשתיקה וימנע ממתן תשובות לשאלות אלה ואחרות..."

64. האמור בסעיף 41 לכתב התביעה איננו מוכחש, ובלבד שאין בו כדי להטיל אחריות או חבות כלשהי על הנתבעת.

65. מוכחש האמור והנטען **בסעיפים 42-43** לכתב התביעה למעט הציטוטים המובאים בהם כל עוד שצוטטו כלשונם, וכן מוכחש כי המדובר במחדלי חקירה ולחילופין מוכחש כל קשר סיבתי בינם לבין הנזקים הנטענים והמוכחשים.

66. האמור והנטען בסעיפים 44-48 לכתב התביעה איננו מוכחש. למען הסדר הטוב יובהר כי זיכוי של התובע בעבירות אשר יוחסו לו הוא **מחמת הספק בלבד**.

67. האמור והנטען בסעיף 49 לכתב התביעה אינו מוכחש ובלבד שהציטוטים המובאים בו צוטטו כלשונם, וכי אין באמור בסעיף זה כדי להטיל אחריות ו/או חבות כלשהי על הנתבעת.

68. מוכחש האמור והנטען **בסעיף 50** לכתב התביעה. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה מוסיפה הנתבעת וטוענת כי המדובר בטענה משפטית לגיטימית, אשר אין כל מניעה להעלותה בכל שלב, ואשר נסמכה על הלכה קיימת של בית המשפט העליון.

69. האמור והנטען בסעיף 51.א. לכתב התביעה איננו מוכחש, והנתבעת מוסיפה וטוענת כי כך פעלה אף במקרה דנא עת הגישה את כתבי האישום כנגד התובע.

70. מוכחש האמור והנטען **בסעיפים 51.ב. ו-51.ג.** על סעיפי המשנה שלו. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה שבה הנתבעת וטוענת כי השתלשלות הדברים בתיק מלמדת על התנהלות מקצועית נכונה וסבירה, וכי המדובר במקרה בו הייתה חובה על המאשימה על בסיס התשתית שנפרשה בפניה לפעול להגשת כתב אישום והבאת העניין להכרעת בית המשפט.

71. מוכחש האמור והנטען **בסעיף 52** לכתב התביעה, על כל פרטיו, למעט כי ביום 17.5.11 הועבר התובע לאגף טעוני הגנה בימ"ר קישון. כמו-כן, מוכחש קשר סיבתי עובדתי ו/או משפטי בין המעשים ו/או המחדלים הנטענים (והמוכחשים כשלעצמם) המיוחסים לנתבעת לבין הנזקים הנטענים על ידי התובע.

למעלה מן הנדרש, מוסיפה הנתבעת וטוענת כי כל פעולותיה בזמן מעצרו של התובע היו ראויות וזהירות בנסיבות העניין, וכי לא נפל כל פגם בהחלטה בדבר שיבוצו באגף הנ"ל.

ממילא, התובע לא הצביע על נפקות דופי ולו לכאורה בהחלטות בדבר שיבוצו אסירים ואף לא טענו לקיומו של קשר סיבתי כלשהו בין השיבוץ לבין מצבו הנטען והמוכחש של התובע.

עוד מוסיפה הנתבעת וטוענת למעלה מן הנדרש, כי טענותיו של התובע בהקשר זה אינן עולות בקנה אחד עם הבקשה אשר הפנה בא כוחו במסגרת ההליך הפלילי לבית המשפט, בבחינת שלוחו של אדם כמותו, כי ינתנו הוראות מצילות חיים בעניינו של התובע, כדלהלן:

"עו"ד חימי...: אבקש את בית המשפט ליתן הוראה ספציפית לשב"ס לקחת אותו לבד, ולהשימו בתא מוגן, 24 שעות ביממה, הוא לא יכול לבוא בהסעות הרגילות של האסירים כפי שהובא היום. אם היה לו יד ורגל בענין זה, אולי זה חלק מהמחיר, אך מאחר ולא כך, אבקש ליתן הוראות מצילות חיים בענין זה."

וכפי שעולה מהחלטת בית המשפט הנכבד במועד הדיון נמסר עדכון כי כבר ננקטו צעדים לשמירת בטחונו האישי של התובע.

[AW20] Commented: בס' 42 לכתב התביעה הביא העד ציטוטים נוספים מפסק הדין, שלגישתו, מוכיחים את מחדלי החקירה של התביעה. בס' 43 טען העד כי השופט שוחט פסל את עדותו של רמזי "מכל וכל", ומשכך הציע לזכות את העד. לא נראה שיש בהכחשה כדי להשליך על מהימנותו של העד מעבר לנדרש.

[AW21] Commented: בס' 50 לכתב התביעה טען העד כי במסגרת פסק דינו של בית המשפט העליון, דחה השופט עמית את ניסיון הנתבעת ליצור הלכה חדשה, ולהכשיר עדויות שמיעה כחיוזוק לאמירותיו של רמזי. אין בהכחשה כדי להשליך על מהימנות העד מעבר לנדרש.

[AW22] Commented: בס' 51-52 לכתב התביעה תקף העד את הגשת כתב האישום נגדו ואת התנהלות המאשימה, לרבות התבססותה על עדותו של רמזי והגשת כתב האישום למרות היעדר חיוזוק לדבריו. אין בהכחשה כדי להשליך על מהימנות העד מעבר לנדרש.

[AW23] Commented: בס' 52 לכתב התביעה תיאר העד את השתלשלות מעצרו, בדגש על השמתו בחדר השגחה, וטען למחדלים של שירות בתי הסוהר. אין בהכחשה זו, המתמקדת בעיקר בהיעדר רשלנות מצד שירות בתי הסוהר ובהיעדר קשר סיבתי בין פעולות הרשויות לנזקי העד, כדי לפגוע במהימנותו באופן מהותי. לצד זאת, אבקש להסב את תשומת ליבן לכך שהעד לא ציין בכתב התביעה את הצהרת בא כוחו המפורטת במשפט המודגש להלן או את החלטות בית המשפט בהקשר זה. אולם, לא נראה כי יש בכך כדי לפגוע במהימנותו מעבר לנדרש.

ר' פרוטוקול הדיון וההחלטה מיום 19.5.11 במסגרת מ"ת (מחוזי ת"א) 34210-05-11 לפני כבוד השופט ציון קאפח המצ"ב ומסומן **כנספח "10"** לכתב ההגנה דנא.

72. מוכחש האמור והנטען **בסעיף 53** לכתב התביעה למעט כי ביום 12.5.11 אישר רמזי כי כספי העמלות אשר שולמו על ידי הקבלן סלטי חולקו בין התובע לאחרים והוא ביניהם. הנתבעת מוסיפה וטוענת בהקשר זה, כי התובע הודה במסגרת חקירותיו במשטרה כי יש לו אינטרס כלכלי במבנה הסיינטולוגיה, שכן היה מקבל "רייטינג" בסך 20,000 ₪ בחודש במשך תקופת שיפוץ המבנה, וכן היה מקבל עמלה מהקבלן אשר ביצע את השיפוץ – דבר אשר עלה גם בקנה אחד גם עם ראיות נוספות אשר היו בידי המאשימה ערב הגשת כתב האישום.

73. מוכחש האמור והנטען **בסעיף 54** לכתב התביעה, על כל פרטיו. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה מוסיפה הנתבעת וטוענת כי לא בכדי לא פירט התובע באיזה עניין ביקש לכאורה לבצע עימות עם הקבלן סלטי ואף לא הפנה היכן התבקש הדבר.

עימות איננו בגדר זכות מוקנית ואין ממש בטענות התובע אשר נטענו בעלמא כי מדובר במחדל חקירה. בית המשפט הנכבד מופנה בהקשר זה גם לפסק דינו של בית המשפט העליון הנכבד בע"פ 6359/12 **יעקב בלוי נ' מדינת ישראל** (פורסם באתר הרשות השופטת, 2013) אשר קובע כי משנחקרו כל המעורבים אין באי עריכת עימות משום מחדל חקירה.

גם הדברים המיוחסים לראש המחלק באבאי במהלך עדותו בבית המשפט לא נאמרו בהקשר זה.

עוד יובהר, כי במהלך אחת מחקירותיו במשטרה הטיח התובע בחוקר כי על המשטרה לחקור את הקבלן ולברר עמו מי "**הביא אותנו**" ו"**מי מריח פה את הכסף**?" המשטרה ביצעה את מבוקשו של התובע וחקרה את הקבלן ביום 17.5.11 וזה האחרון מסר כי התובע הוא זה שקיבל את הכסף מידיו.

74. מוכחש האמור והנטען **בסעיף 55** לכתב התביעה, על כל פרטיו. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה מוסיפה הנתבעת וטוענת כי ננקטו פעולות החקירה הנדרשות בכל הנוגע לצו הפסקת העבודה.

75. מוכחש האמור והנטען **בסעיף 56** לכתב התביעה. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה מוסיפה הנתבעת וטוענת כי ננקטו פעולות החקירה הנדרשות.

76. מוכחש האמור והנטען **בסעיף 57** לכתב התביעה. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה מוסיפה הנתבעת וטוענת כי עצם קיומו של נתק תקשורתי על פי מחקרי התקשורת לא לימד אודות נתק מוחלט, כפי שהדבר קיבל גם ביטוי במסגרת תרגיל קישון בו מסר רמזי כי לא היו טלפונים בינו לבין התובע וכי היו מתקשרים באמצעות פגישות בבית או במשרד.

77. האמור והנטען **בסעיף 58** לכתב התביעה איננו מוכחש אך מוכחש כי המדובר במחדל חקירה וכן מוכחש כל קשר סיבתי עובדתי או משפטי בין המיוחס לנתבעת לבין מי מנזקי התובע הנטענים והמוכחים כשלעצמם, וממילא נהג המונית נחקר במסגרת ההליך הפלילי.

78. מוכחש האמור והנטען **בסעיף 59** לכתב התביעה על כל פרטיו, למעט כי האסיר ג.א. הופעל על ידי גורמי הנתבעת לאחר שמסר מידע רלבנטי בעניינו של התובע.

כעולה מהכרעת הדין הנוגעת לאישומים 13-14 בבית המשפט המחוזי הרשעתו של התובע באישומים אלו התבססה על הנתונים הבאים כפי שמפורטים בסעיף 285 להכרעת הדין בעמודים 116-117, כדלהלן:

Commented [AW24]: בס' 53 לכתב התביעה צוין העד כי רק בעימות מיום 12.5.11, לאחר 50 ימי מעצר, סיפר רמזי על כך שלו ולמשפחתו היה מניע כלכלי מובהק במבנה הסיינטולוגיה. ההכחשה הכללית בכתב ההגנה אינה פוגעת במהימנותו של העד, אם כי העובדה שלא אזכר בכתב התביעה את הודאתו בדבר האינטרס הכלכלי עלולה להשליך על מהימנותו (ללא קשר לכתב ההגנה, בו מובן כי חשוב להזכיר זאת).

Commented [AW25]: בס' 54 לכתב התביעה טען העד כי ביקש מהחוקרים מספר פעמים לערוך עימות בינו לבין הקבלן סלטי, אך נתקל בסירוב, וכי ראש המחלק הסביר בעדותו כי לא האמין לעד אשר "הינו הזוי, תלוש מהמציאות". משמעות ההכחשה בכתב ההגנה הינה כי העד שיקר בכתב התביעה, ובמקרה לא ביקש לערוך עימות. בניגוד לסעיפים הקודמים, ההכחשה זו פוגעת במהימנותו של העד באופן מהותי יותר, וייתכן כי ניתן היה להסתפק בטענת ההגנה המופיעה להלן, לפיה עימות אינו בגדר זכות מוקנית. הדברים נכונים גם באשר לטענת ההגנה המופיעה בחמש, לפיה דברי ראש המחלק אליהם התייחס העד בכתב התביעה, לא נאמרו בהקשר זה.

Commented [AW26]: בס' 55 לכתב התביעה צוין העד כי המשטרה לא בדקה את גרסתו, לפיה לא נפגע מצו הפסקת העבודה שהוצא ע"י שוטה הואיל וסיים את העבודה עובר להוצאתו. ההכחשה הכללית אינה פוגעת במהימנות עדותו של העד באופן מהותי.

Commented [AW27]: בס' 55 לכתב התביעה צוין העד כי המשטרה לא חקרה עורכי דין ומזכירה במשרדו לצורך בחינת טענתו, לפיה פטר את רמזי ואחיו בעקבות ריב שהיה במשרד. ההכחשה הכללית אינה פוגעת במהימנות העד באופן מהותי (אם כי ככל שאכן נחקר עורכי דין והמזכירה, יש בכך כדי לפגוע במהימנות העד, אך באיוון בין פגיעה במהימנותו לחוזק ההגנה, יש בעניין להעדיף את השיקול האחרון במקרה זה).

Commented [AW28]: בס' 57 לכתב התביעה צוין העד כי המשטרה לא בדקה את לוחות הזמנים ואת תקופת הנתק המוחלט בין העד לרמזי. ראו בהקשר זה הערה 11 לעיל, המתייחסת לטענת ההגנה לפיה היעדר קשר תקשורתי בין רמזי לעד אין משמעותו כי לא היה ביניהם קשר אחר בתקופת זמן זו.

Commented [AW29]: בס' 58 לכתב התביעה טען העד כי ביום 12.11.10 נכשל ניסיון לפגוע בדניאל כהן ליד ביתו של העד, וכי נהג המונית לא נחקר כלל ע"י המשטרה. ההכחשה והטענה בדבר היעדר קשר סיבתי, אין בהן כדי לפגוע באופן מהותי במהימנות העד. עם זאת, טענת ההגנה לפיה נהג המונית נחקר, משמעותה כי העד שיקר בכתב התביעה. אומנם השקר כאן בולט יותר מהסעיפים הקודמים (בהם צוין באופן כללי שבוצעו פעולות החקירה הנדרשות, ללא אזכור הגורמים שנחקרו). עם זאת, בשל חשיבות הטענה להגנה, נראה כי נכון להותירה.

Commented [AW30]: בס' 59 לכתב התביעה הלין העד על הצמדתו לאסיר התומך ג.א, אשר הורשע בעבירות סמים והדיח את העד לביצוע העבירות שבגין הורשע. אבקש להסב את תשומת ליבן לפגיעה במהימנותו הנובעת מהיעדר אזכור דחיית הטענות ע"י בית המשפט במסגרת ההליך הפלילי (אם כי מובן כי נכון להותיר זאת בכתב ההגנה).

"...סבורה אני כי בבחינה מדוקדקת זו, הודאותיו המפורשות של הנאשם בעבירות, תוך תיאור חיובי של יחסיו עם ג.א. באותה העת, מעורבותו בתכנון אופן הקטילה ואי הסתייגותו מהתוכנית להמית את עד התביעה, אף שהסוכן המשטרתי אפשר לו לעשות כן, מאיינות כל ספק בדבר שידולו, על אף בעיית האמינות של הסוכן. דברים אלה מקבלים משנה תוקף לנוכח העובדה שהנאשם ביקש גם מראובינוף לבצע רצח של עד תביעה, מבלי שנטען כי הודח על ידו, ושעה שסבר כי לא יפיק תועלת מן הרצח, חזר בו מן ההצעה למרות ניסיונות הסחיטה כלפיו.

יתר על כן, הנאשם העלה את טענת השידול רק בבית המשפט ואין לה סימן וזכר בהודעתו. עוד יצוין בעניין זה, כי לג.א. לא היה כל מידע קודם ביחס למעורבים בפרשה ונשאלת השאלה כיצד יכול היה לשדל את הנאשם לרצוח עד שעל קיומו לא ידע או לפגוע בדניאל כהן תוך שימוש במילים הזהות לאלה של הנאשם."

הנתבעת מוסיפה וטוענת כי התובע מנוע מלהעלות את הטענות המפורטות בסעיף 59 לכתב התביעה נוכח הוראת סעיף 42 לפקודת הראיות משעה שעסקין בטענות שנדונו והוכרעו על ידי בית המשפט בהליך הפלילי ביחס לעבירות בהן הורשע התובע. טענותיו אלו של התובע נדונו לפני הרכב השופטים הפלילי אשר דחה אותן פה אחד תוך שעמד על כך שמהראיות שעמדו בפניו התאין כל ספק בדבר שידולו הנטען והמוכחש של התובע.

79. מוכחש האמור והנטען בסעיף 60 לכתב התביעה, על כל פרטיו. מבלי לפגוע בכלליות ההכחשה מוסיפה הנתבעת וטוענת כי **מוטב לו התובע היה מציג את הדברים כפי שהיו לאשורם**, שכן כעולה מהודעת רמזי במשטרה מיום 30.4.11 הוא החל לשתף פעולה אך לאחר שזיהה את קולו בהקלטה של "תרגיל קישון" שם במסגרת היותו משיח על פי תומו מסר ל-א.א. אודות מעורבות התובע באירועים מושא כתב האישום. למעלה מן הנדרש מוסיפה הנתבעת וטוענת כי ממילא מדובר בתרגיל חקירה לגיטימי.

80. מוכחש האמור והנטען **בסעיפים 61-63** לכתב התביעה, על כל פרטיהם.

מבלי לפגוע בכלליות ההכחשה מוסיפה הנתבעת וטוענת כי כתבי אישום מוגשים מקום בו יש ראיות מספיקות לאישום – משמע שקיים חומר ראיות שיכול להביא להרשעת אדם בעבירה, וכך גם נעשה בעניינו של התובע.

יוטעם כי גם אם עולות תמיהות מסוימות מחומר הראיות, אין בכך בכדי לשלול הגשת כתב אישום ובלבד שיש בכלל חומר הראיות תשתית לכאורית המצדיקה הגשת כתב אישום.¹

כמו-כן, בהתאם להלכה הפסוקה, לרשויות התביעה שיקול דעת רחב בקבלת ההחלטה בדבר העמדת אדם לדין. קיום שיקול דעת רחב מלמדנו שעל התובע להראות אי סבירות בולטת וברורה בהגשת כתב האישום כנגדו, דבר אשר אף איננו עולה מנוסח כתב התביעה.

81. התובע מנוע מלהעלות את הטענות המוכחות המפורטות **בסעיף 64** לכתב התביעה נוכח הוראת סעיף 42 לפקודת הראיות משעה שעסקין בטענות שנדונו והוכרעו על ידי בית המשפט בהליך הפלילי ביחס לעבירות בהן הורשע התובע. טענותיו אלו של התובע נדונו לפני הרכב השופטים הפלילי אשר דחה אותן פה אחד תוך שעמד על כך שמהראיות שעמדו בפניו התאין כל ספק בדבר שידולו הנטען והמוכחש של התובע.

82. מוכחש המחלל המיוחס לנתבעת בסעיף 65 לכתב התביעה. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה מוסיפה הנתבעת וטוענת כי שיהוי בהעברת מסמך כלשהו, ככל שהיה, לא היה בו כדי לפגוע בחקירת המשטרה ובוודאי שלא בחקירת התובע.

Commented [AW31]: בס' 60 לכתב התביעה ציין העד שהמשטרה טענה בפני רמזי כי העד מדבר ומפלילי אותו, ורק אז החליט רמזי להפליל את העד. אומנם העובדה כי השתלשלות הדברים הייתה שונה מזו שהוצגה על-ידי העד בכתב התביעה, מהווה טענת הגנה חשובה, וזאת חרף הפגיעה הנובעת מכך במהימנות העד. עם זאת, ניתן להשמיט את המשפט המודגש בהערה, ולהותיר רק את יתר הדברים (לא מהותי).

Commented [AW32]: בס' 61-63 לכתב התביעה ייחס העד מחדלי חקירה לפרקליטות, תוך שהתייחס לחומר החקירה בעניינו. טענות ההגנה בהקשר זה מתייחסות בעיקר לשיקול דעת התביעה בהחלטתה להגיש כתב אישום, ואין בהן כדי לפגוע במהימנות העד.

Commented [AW33]: בס' 64 לכתב התביעה ציין העד כי המשטרה לא הקליטה את שיחותיו של האסיר התומך עם העד כפי שציננה השופטת בבית המשפט המחוזי, ובכך נמנעה האפשרות להוכיח את ההדחה. ראו הערה 30 לעיל בדבר הפגיעה במהימנות העד כתוצאה מהיעדר אכזר עובדה זו.

83. מבלי לפגוע באמור לעיל, הנתבעת מוסיפה וטוענת כי לא הייתה כל התרשלות בהתנהלות רשויות התביעה והחקירה, ודין תביעתו של התובע להידחות על הסף תוך חיובו בהוצאות משפט ריאליות.

הנתבעת שבה וטוענת שהשתלשלות בתיק מלמדת על התנהלות מקצועית, נכונה וסבירה מצד כל הגורמים. השאלה שבית המשפט הנכבד צריך לראות לנגד עיניו אינה מה לא נעשה בחקירה פלילית, אלא האם ניתן היה, בזמן אמת, לסבור שדי במה שנעשה והיה סיכוי סביר להרשעה. במקרה דנא, ברי הוא כי חובה הייתה להגיש כתב אישום ולהביא את העניין להכרעת בית המשפט הנכבד.

טענת התובע לפיה זיכוי **מחמת הספק** מהווה ראייה לרשלנות הנתבעת וחובתה לפצות לא זו בלבד אשר הינה מופרכת ואינה עולה בקנה אחד עם הראיות בתיק, אלא אף נוגדת את הוראות הדין וההלכה הפסוקה.

משמעות קבלת טענה זו מצד התובע הינה כי חובה על רשויות התביעה או החקירה לפצות נאשמים אך מעצם זיכויים. הדין אינו מכיר בחבות מעין זו.

המבחן בתביעות נזיקין איננו מבחן התוצאה.

חומר החקירה אשר היה בתיק זה, די היה בו כדי לבסס ראיות לכאורה לביצוע העבירות בגין הוגש כתב האישום.

עובדת קיומן של ראיות לכאורה נבדקה ואושרה מספר פעמים במהלך ההליך על ידי גורמים שונים.

הנתבעת מוסיפה וטוענת כי בסיום ראיות התביעה לא נטען על ידי מי מסניגורי הנאשמים ובכלל זה גם ב"כ התובע כי אין להשיב לאשמה.

המשטרה והפרקליטות ניהלו את החקירה ואת התיק הפלילי באופן מקצועי, זהיר והגון. הפעלת שיקול הדעת התבצע בהירות רבה ואף למעלה מכך.

העובדה שהתובע זוכה מחמת הספק אינה מלמדת שמי מטעם הנתבעת נהג שלא כדין.

84. הנתבעת מוסיפה וטוענת, כי:

א. החקירה בפרשה נשוא התובענה נערכה במקצועיות, במיומנות ובסבירות.

ב. מוכחש כי לא ננקטו פעולות חקירה חיוניות.

ג. בנסיבות תיק זה, לא רק שהיו ראיות **מספיקות** לאישום, אלא שהייתה מסכת **ראיות לכאורה** שביססה **יסוד סביר להרשעה** ובהתאם לכך הוגש כתב האישום, ואף בית משפט מחוזי בדעת רוב הרשיע בפועל את התובע באישומים 4-6 בשבתו כערכאה דיונית.

ד. כאמור לעיל, התיק נוהל בשיקול דעת, במיומנות ובמקצועיות, ודין כל טענות התובע להידחות.

ה. הנתבעת מוסיפה וטוענת כי לא הייתה שום נקודת מוצא שהנתבעת הלכה שבי אחרי דבריו של רמזי בלבד. לעמדת הנתבעת, גרסתו של רמזי מצאה תימוכין הן על ידי ראיות חיצוניות ואובייקטיביות והן על ידי המעורבים בפרשה עצמם.

85. לחלופין ובכפוף לנטען בכתב ההגנה, טוענת הנתבעת מבלי לפגוע בטענותיה כי **הנזקים הנטענים והמוכחים של התובע הם כתוצאה ממעשיו הפליליים בהם הורשע בהתאם להודאתו ו/או מרשלנותו הבלעדית ו/או הניכרת ו/או התורמת, ו/או מחוסר זהירותו, אשר התבטאו, בין היתר, במעשים ו/או במחדלים הבאים:**

Commented [AW34]: ראו הערות 8-9 לעיל בדבר היעדר הקשר הסיבתי בין נזקי העד, ככל שקיימים, לפעולות הרשויות.

- א. לא נהג כפי שאדם זהיר ו/או סביר ו/או בר דעת ו/או תם לב היה נוהג בנסיבות העניין ו/או לא נקט בכל האמצעים שהיה חייב ו/או יכול לנקוט בנסיבות המקרה; ו/או
- ב. לא נקטו אמצעי זהירות כנדרש ו/או לא עשה את כל שביכולתו ו/או חייב הוא לעשות למניעת הפגיעה ו/או הנזק הנטענים והמוכחשים;
86. מבלי לפגוע באמור בכתב ההגנה דנא, הנתבעת מוסיפה וטוענת, במצטבר ו/או לחילופין ו/או בהשלמה כי:
- א. פעולות הנתבעת היו תקינות, סבירות וראויות ונועדו לשם קיום החוק, הסדר הציבורי והביטחון; ו/או
- ב. הנתבעת פעלה בזהירות, בשיקול דעת, במידת הסבירות הראויה תוך נקיטת האמצעים הנדרשים ובאופן מיומן על ידי בעלי תפקיד מיומנים; ו/או
- ג. לנתבעת היה חשש אמיתי ו/או האמינה באופן סביר כי התובע ביצע את המעשים שיוחסו לו; ו/או
- ד. הנתבעת הפעילה שיקול דעת באורח סביר, מקובל, מיומן ומקצועי ונסמכה על שיקולים שבדין ובפסיקה, תוך הפעלת שיקול דעת סביר וזהיר וכפי שרשות סבירה וזהירה הייתה מפעילה, ו/או;
- ה. פעולות הנתבעת ו/או פעולות מי מטעמה נעשו בתחום סמכותן כדין בתחום ההרשאה החוקית ותוך אי חריגה מן החוק, הדין, ההוראות והנהלים ו/או בתום לב בסוברן שהן פועלות בתחום סמכותן כדין; ו/או
- ו. פעולות הנתבעת לא חרגו ממידת הנחיצות הסבירה לאותן מטרות והיחס בין הנזק שנגרם, אם בכלל, ובין הנזק שביקשו למנוע היה סביר; ו/או
- ז. הנזקים הנטענים, אם נגרמו ו/או החמירו, היה זה עקב נסיבות שאינן נעוצות בנתבעת ו/או שאינה אחראית בגינם ו/או קשורים בבית המשפט ובהחלטותיו; ו/או
- ח. הנתבעת לא התרשלה במעשה ו/או במחדל, לא עצמה עיניים, ולא הפרה כל חובה שבדין ו/או;
- ט. המעשים ו/או המחדלים הנטענים והמוכחשים של הנתבעת במהלך ניהול התיק הפלילי נעשו תוך שיקול דעת תקין וראוי, לחלופין אין המעשים ו/או המחדלים המיוחסים לנתבעת עולים כדי רשלנות; ו/או
- י. אם נפגע התובע, דבר המוכחש כשלעצמו, הרי שנפגע עקב מעשה אסור ו/או בלתי חוקי שלו; ו/או
- יא. אשם (המוכחש) של הנתבעת ו/או של מי מטעמם נגרם עקב התנהגות התובע ו/או אחרים; ו/או
- יב. המעשים / המחדלים ו/או הנזקים הנטענים בכתב התביעה (מוכחשים), היו בלתי צפויים ו/או בלתי נמנעים בנסיבות העניין ולנתבעת לא הייתה שליטה לגביהם ו/או;
- יג. מעשים / מחדלים של אחרים, שהנתבעת אינה נושאת אחריות בגינם הם שגרמו ו/או החמירו את הנזקים הנטענים אם היו כאלה וכי הדבר מנתק את הקשר הסיבתי בין כל מעשה ו/או מחדל של הנתבעת ו/או מי מטעמה אם נעשו לבין הנזקים ו/או;
- יד. הנזקים הנטענים, אם נגרמו ו/או החמירו, היה זה עקב סיבות שאינן נעוצות בנתבעת, ו/או שאינם אחראית להם ו/או;
- טו. הנתבעת טוענת, כי במקרה זה חלים הוראות סעיף 64 (2) לפקודת הנוזקין (נוסח חדש) וכל דין אחר אשר לפיו אין לראות במעשי הנתבעת כל אשם.

טז. מבלי לפגוע בכלליות ההכחשה מוסיפה הנתבעת וטוענת כי ההליכים כנגד התובע התנהלו במקצועיות תוך רגישות לזכויותיו ולחירותו.

87. מוכחש האמור והנטען בסעיפים 66-68 לכתב התביעה, על כל פרטיהם. הנתבעת מוסיפה וטוענת כי על התובע מוטל נטל ההוכחה והבאת הראיות להוכחת כל טענותיו, בבחינת "המוציא מחברו ועליו הראיה".

88. מוכחש האמור והנטען בסעיפים 69-71 לכתב התביעה, על כל פרטיהם לרבות הנספחים המאוזכרים בו. מוכחשים הנזקים הנטענים וכן מוכחש קשר סיבתי עובדתי ו/או משפטי בין המעשים ו/או המחדלים הנטענים והמוכחשים המיוחסים לנתבעת לבין הנזקים הנ"ל.

הנזקים הנטענים, אם היו, נגרמו ו/או החמירו עקב סיבות שאינן נעוצות בנתבעת ו/או שהנתבעת אינה אחראית להן ו/או מקורן במעשי ו/או מחדלי התובע עצמו.

89. מוכחש האמור והנטען בסעיף 72 לכתב התביעה, על כל פרטיו. מבלי לפגוע בכלליות ההכחשה ולמעלה מן הנדרש מוסיפה הנתבעת וטוענת כי כל פרסום, ככל שיוכח, נעשה בהתאם להוראות הדין, גם בהתחשב בכללי פומביות הדין ופרסומים שנעשו במסגרת הליך משפטי, אם וככל שיוכח.

90. מוכחש האמור והנטען בסעיפים 73-74 לכתב התביעה. מוכחשים שיעור הנזקים, הטיפולים, ההפסדים, ההוצאות, שיעור הנכויות הרפואיות ולבטח התפקודיות, ומוכחש כל קשר סיבתי בינם לבין הנתבעת. מוכחשת קבילות הנספחים בסעיפים אלו ולחילופין מוכחש משקלם. התובע יידרש להגיש כל מסמך בהתאם לדיני הראיות ולכלל הראיה הטובה ביותר.

המדינה מוסיפה וטוענת, כדלהלן:

א. מוכחש ותוכן, קבילותן וממצאיהן של חוות הדעת שצורפו לכתב התביעה ולחילופין מוכחש משקלן.

ב. היה ויבקש התובע להסתמך על חוות הדעת שצורפו לכתב התביעה ונערכו כדין יידרשו עורכי חוות הדעת להתייבב בבית המשפט לחקירה.

ג. הנתבעת עומדת על זכותה להעמיד את התובע לבדיקה של מומחה רפואי מטעמה והתובע מתבקש לשתף פעולה באורח מלא.

ד. מוכחש כי המדינה חבה בנזקי התובע כמפורט לעיל ומוכחש כי קיים קשר סיבתי בין הנזקים הנטענים ובין מעשי או מחדלי מי מטעם המדינה (המוכחשים כשלעצמם).

ה. מוכחש כי לתובע נגרמו הנזקים ו/או ההוצאות ו/או ההפסדים המפורטים בשיעורים המפורטים, ומוכחש כל קשר בין הנטען ובין המדינה בנסיבות המקרה.

ו. אין כל קשר סיבתי בין האירוע לבין נזקי התובע כולם או מקצתם לבין מעשי ו/או מחדלי מי מטעם הנתבעת (המוכחשים כשלעצמם), ולחילופין הקשר הסיבתי רחוק מכדי להקים עילת תביעה בגינו.

ז. מוכחשת הפגיעה הנטענת בתפקוד ו/או בכושר ההשתכרות ו/או פגיעה במהלך ההתפתחות הכלכלית המסתברת ו/או כל פגיעה אחרת. מוכחשות הבעיות ו/או הליקויים ו/או הנכויות ו/או הקשיים. מוכחשות הפגיעות ומוכחשים ההפסדים וההוצאות. כן מוכחש הקשר הסיבתי בין הנטען ובין המדינה.

Commented [AW35]: סי' 90-87 להלן מכחישים את הנזקים להם טוען העד (בסי' 68-66 לכתב התביעה). אין בהם כדי לחדש על הערותיי לעיל.
באשר לסי' 90 להלן, התוקף את מהימנות חוות הדעת, ראו הערה 4 לעיל, המתייחסת לפגיעה האפשרית במהימנות העד כתוצאה מכך. כן אבקש להסב את תשומת ליבן לכוונת ההגנה להעמיד את העד לבדיקת מומחה רפואי מטעמה, אשר ממצאיה יוכלו להשליך על מהימנות עדותו.

91. מוכחש האמור והנטען בסעיפים 75-79 לכתב התביעה, על כל ראשי הנזק המפורטים בהם ועל כל

נספחיהם. הנתבעת טוענת כי אינה חייבת מאומה לתובע ומוסיפה כדלקמן:

- א. מוכחשים כל הסכומים והנזקים המפורטים בכתב התביעה, ומוכחשת דרך חישובם. הנזק הנטען הינו מוגזם ומופרך ומעבר לכל הוצאה סבירה.
- ב. לחלופין מוכחש קשר סיבתי, עובדתי ו/או משפטי, ישיר ו/או עקיף, בין הנזקים הנטענים לבין מעשי ו/או מחדלי הנתבעת ו/או מי שהנתבעת חבה בגינו.
- ג. מוכחשות ההוצאות הנטענות של התובע ו/או של מי מטעמו ומוכחש שיעורם.
- ד. לחלופין, מוכחש הקשר הסיבתי העובדתי ו/או המשפטי ישיר ו/או עקיף בין הנזקים הנטענים, אם וככל שישנם כאלה, ובין הארוע המוכחש נשוא התביעה.
- ה. מוכחשים כל נזקים הנטענים של התובע ומוכחש הקשר הסיבתי העובדתי ו/או המשפטי ישיר ו/או עקיף בין נזקים כאמור, אם וככל שישנם, לבין האירוע מושא התביעה.
- ו. הנזקים הנטענים והמוכחשים הינם מוגזמים ומופרכים ואין להם כל אחיזה במציאות ו/או בדין.
- ז. הנתבעת מוסיפה וטוענת כי נזקי התובע הנטענים והמוכחשים, אם וככל שיוכחו, הינם תולדה של מעשיו הפליליים בגינם הורשע עונש מאסר כדין.
- ח. מוכחש כי התובע קיים חובתו להקטין את נזקיו הנטענים. הנתבעת טוענת כי אם אכן יתברר כי התובע לא מילא אחר חובתו להקטין נזקיו - יהיה על בית המשפט הנכבד להתחשב בכך בעת שומת הנזק המוכחש, אם וככל שיוכח.
- ט. הנתבעת טוענת כי אם יתברר שהתובע קיבל ו/או יקבל ו/או זכאי לקבל ו/או היה זכאי לקבל סכומים כלשהם ו/או טובות הנאה אחרות מכל גוף ו/או מקור כלשהו כתוצאה מהאירוע, יהיה על בית המשפט הנכבד לקחת זאת בחשבון בעת שומת הנזק המוכחש, אם יוכח.
- י. הנתבעת טוענת כי אם יתברר שהוצאותיו של התובע, כולם או חלקן, מומנו על ידי מיטיבים/גורמים אחרים כלשהם, יהיה על בית המשפט הנכבד לקחת זאת בחשבון בעת שומת הנזק המוכחש, אם יוכח.
- יא. מוכחש כי לתובעים נגרם ו/או יגרם הפסד השתכרות ו/או אובדן כושר השתכרות ו/או אובדן הכנסות.
- יב. מוכחשת זכותו של התובע לפיצוי בגין כאב וסבל.
- יג. מוכחש בסיס השכר הנטען על ידי התובע כמו גם ההפסדים הנטענים של התובע.

92. מוכחש האמור והנטען בסעיף 80 לכתב התביעה לרבות זכותו של התובע להעלות טענות עובדתיות חלופיות. מקום בו נטענו טענות עובדתיות חלופיות בית המשפט הנכבד מתבקש להורות על מחיקתן מכתב התביעה.

93. הנתבעת מודה בסמכות בית המשפט הנכבד לדון בתובענה, ולדחותה.

94. מוכחש האמור והנטען בסעיף 82 לכתב התביעה על כל סעיפי המשנה שבו. הנתבעת מפנה בהקשר זה גם למפורט בסעיף 91 לכתב ההגנה דנא (בהתייחס לסעיפים 75-79 לכתב התביעה).

95. מוכחש האמור והנטען בסעיף 83 לכתב התביעה לרבות הכחשת זכותו הקנויה כביכול של התובע לטענתו לתקן את כתב טענותיו ולהגדיל את סכום התביעה.

הנתבעת תתנגד לכל פעולה שכזאת מטעם התובע ללא נטילת רשות מבית המשפט הנכבד ומבלי שתיתן לנתבעת הזדמנות להשמיע טענותיה בעניין, לאחר שהתובע יפעל להגיש בקשות מסודרות ומגובות בתצהירים ערוכים ומאומתים כדין.

Commented [AW36]: בס' 75-79 לכתב התביעה פירט העד את עלות הנזקים שנגרמו לו, לטענתו. מובן כי טענת ההגנה, לפיה הנזקים להם טוען העד מופרכים ומוגזמים ללא אחיזה במציאות, יש בה כדי לפגום במהימנותו, אך מדובר בטענת הגנה בלתי נמנעת האופיינית להליכים אזרחיים (והם שניתן לרככה, לא נראה כי הדבר הכרחי).

96. מוכחש האמור והנטען בסעיף 84 לכתב התביעה, על כל פרטיו.

מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה, מוסיפה הנתבעת וטוענת כי אינה חבה לתובע מאומה, ודין התובענה כנגדה להידחות תוך חיובו בהוצאות משפט ושכ"ט עו"ד.

97. שום דבר מן האמור בכתב ההגנה דנא אין בו משום ויתור על כל טענה אחרת אשר עומדת לנתבעת על פי דין.

אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את התביעה כנגד הנתבעת על הסף, ולחילופין בלבד - לגופו של ענין, ולחייב את התובע בהוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד כדין בצירוף הפרשי ריבית והצמדה מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום בפועל.

עו"ד מנסור, עו"ד
פרקליטות מחוז מרכז - אזרחי
ב"כ המדינה

סימה אזולאי, עו"ד
פרקליטות מחוז מרכז - אזרחי
ב"כ המדינה
פמ"מ 303476/2018 ; 53/00000614/18

ⁱ קדמי, **על סדר הדין הפלילי**(2008), עמ' 847 המפנה אל בשי"פ 2181/94.